

Hvad der karakteriserer vort parti:
Linien fra Det kommunistiske Manifest
til den russiske Oktoberrevolution og til
grundlæggelsen af den Kommunistiske
Internationale.

Kampen mod dette verdenspartis udart-
ning; forkastelse af Folkefronten og Mod-
standskampens alliancer. Arbejdet med
genopbygningen af Revolutions doktrin
og organ, i stadig kontakt med arbejder-
klassen, - mod al parlamentarisk valgdeltagelse.

KOMMUNISTISK PROGRAM

ORGAN FOR DET INTERNATIONALE KOMMUNISTISKE PARTI

PÅ SVENSK OG DANSK

ANSVARSH. LEDELSE: M. NIELSEN
DANSK GIRO: 16 43 66
SVENSK GIRO: 67 64 07 - 0
UDKOMMER HVERANDEN MÅNED

ADRESSE I DANMARK:
POSTBOX 1023 - 8200 ÅRHUS N.
ADRESSE I SVERIGE:
POSTBOX 10011 - LUND 10

Årgang 3

indhold

nr. 13 august 1971

UTAN EN REVOLUTIONÄR TEORI - EN TROTSKISTISK RÖRELSE	s. 2
VARFÖR RYSSLAND INTE ÄR SOCIALISTISKT - V del	s.18
DET PARLAMENTARISKE SPÖRGSÅL I KOMMUNISTISK INTERNATIONALE:	
INDLEDNING	s.22
PARLAMENTARISMEN OG KAMPEN FOR SOVJETTERNE (sept. 1919)	
cirkulære fra den Kommunistiske Internationales Eksekutivkomite	s.24
TESER OM DE KOMMUNISTISKE PARTIER OG PARLAMENTARISMEN VEDTAGET PÅ DEN KOMMUNISTISKE INTERNATIONALES II KONGRES 1920	s.27
TESER OM PARLAMENTARISMEN - FREMLAGT AF DET ITALIENSKE SOCIALISTISKE PARTIS KOMMUNISTISKE, ABSTENTIONISTISKE FRAKTION (II kongres)	s.34
TALE AF REPRÆSENTANTEN FOR DEN ITALIENSKE KOMMUNISTISKE, ABSTENTIONISTISKE FRAKTION (II kongres)	s.37
LENIN : TALE OM PARLAMENTARISMEN (II kongres)	s.42
SVAR FRA REPRÆSENTANTEN FOR DEN ITALIENSKE ABSTENTIONISTISKE, KOMMUNISTISKE FRAKTION (II kongres)	s.45
EFTERSKRIFT	s.46
STEM FOLKETINGET NED ! løbeseddel uddelt af Partiet ved folketingsvalget januar 1968	s.47
PARTIETS ORGANER OG PUBLIKATIONER	s.50

LÆS — UDBRED — OG TEGN ABONNEMENT PÅ

KOMMUNISTISK PROGRAM

KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION (vort faglige organ på svensk)

DET KOMMUNISTISKE VENSTRES TEKSTER (klassiske marxistiske tekster)

UTAN EN REVOLUTIONÄR TEORI - EN TROTSKISTISK RÖRELSE

Med denna artikel fortsätter vi vår teoretiska tillintetgörande av trotskismen. Som vi i tidigare artiklar påvisat är de rörelser som idag åberopar sig på den trotskistiska traditionen tusen gånger sämre än Trotskij och den ryska vänsteroppositionen. Det har därför varit möjligt att använda den ännu icke degenererade Trotskijs texter mot nutidens missfoster till "trotskister".

Det skall dock sägas klart ifrån, att även om dagens "trotskister" hade förmått att återknyta till trotskismens historiska linje hade det inte räddat dem från vår obarmhärtiga kritik, ty Trotskij och den ryska vänsteroppositionen förmådde aldrig att erkänna den stalinistiska kontrarevolutionens verkliga innebörd, de kunde aldrig klart förkasta Internationals dåliga taktiska lösningar ("gå till massorna", "politisk enhetsfront", "arbetarregering", "arbetar- och bonderegering"), vilka med början 1921 till fullo kom att bekräfta våra varningar för opportunistiska faror. Och när de äntligen började inse att proletariats grundprinciper hotades, var det alltför sent och deras kritik halvdan. Att proletariats diktatur hade försvunnit och att det inte längre fanns något kommunistiskt parti i Ryssland ville man i grund och botten aldrig erkänna. Ännu medan kontrarevolutionen utförde sitt grundliga bödelsarbete bland de trogna kvarvarande revolutionära bolsjevikerna och efter det att också de spanska arbetarnas blod fått flyta för den stalinistiska allianspolitikens kulor fortsatte man att vädja till kontrarevolutionens parti och medverkade sedan till att arbetarna viljelöst slaktade varandra i det andra imperialistiska världskriget genom att uppmana dem att försvara kontrarevolutionens stat, det alltigenom antiproletära USSR. En rörelse som föds med sådana politiska ambitioner och med sådana fel i doktrinen och taktikens huvudfrågor måste nödvändigtvis vara en dödfödd skapelse!

Även om organisatorisk enighet för trotskisterna är viktigare än enighet i den revolutionära teori som de saknar (vilket leder till snart sagt lika många olika teorier som "trotskister") och oberoende om exempel hämtas från de svenska trotskisterna, så riktas i artikeln grundläggande kritik mot de för alla trotskistiska rörelser gemensamma felen i de grundläggande frågor som här tas upp under varje huvudrubrik. Den som är bevandrad i trotskismens dialektiska finesser kan lätt konstatera att alla de tre "sektorer", som trotskismen på omärksamt vis indelat världen i behandlas: "den koloniala sektorn", de s.k. "arbetarstaterna" och "den superindustrialiserade västkapitalismen".

DEN PERMANENTA REVOLUTIONEN OCH VIETNAM

I länder där den nationella borgerliga revolutionen ännu återstår att genomföra är den permanenta revolutionen en riktig taktik. Uttrycket "permanent revolution", som första gången användes av Marx och Engels efter de hårda klasstriderna i 1848-49 års nationella borgerliga revolution i Tyskland, pekar på nödvändigheten av att permanenta, omedelbart fortsätta den nationella borgerliga revolutionen till den internationella proletära revolutionen. Marx/Engels skriver att det är:

"vårt intresse och vår uppgift att göra revolutionen permanent ända tills alla mer eller mindre besuttna klasser har trängts undan från makten, tills proletariatet har erövrat statsmakten och sammanslutningen av proletärer inte bara i ett land utan i alla världens härs-kande länder har framskridit så långt, att proletärerernas konkurrens i dessa länder har upphört och åtminstone de avgörande produktivkrafterna har koncentrerats i proletärerernas händer." (Marx/Engels, HÄN-VÄNDELSEN FRÅN DET KOMMUNISTISKA FÖRBUNDETS CENTRALKOMMITTÉ, mars 1850)

Det säkraste teoretiska uttrycket mot förvanskningar av den permanenta revolutionens innebörd är DEN DUBBLA REVOLUTIONEN, vilket visar att det är fråga om två revolutioner som inte skall betraktas var för sig som skilda etapper utan som en enda.

Grundvalen för dubbelrevolutionens, den permanenta revolutionens taktik är en självständigt organiserad proletär rörelse, dvs proletariatets politiska klassparti.

"(Arbetarna) måste själva göra det mesta för sin slutliga seger genom att göra klart för sig sina klassintressen, så snart möjligt inta sin självständiga partiställning och inte för ett ögonblick låta förvirra sig av de demokratiska småborgarnas hycklande fraser i fråga om den självständiga organiseringen av proletariatets parti. Deras fältrop måste bli: Den permanenta revolutionen." (Marx/Engels, HÄNVÄNDELSEN, 1850)

I den nationella borgerliga revolutionen måste det kommunistiska partiet hela tiden ställa upp proletariatets egna klassmål och propagera för den proletära diktaturen i internationell skala. Detta kan det kommunistiska partiet i de svagt utvecklade koloniala och halvkoloniala länderna endast göra genom en allians med det revolutionära proletariatet i imperialismens centra. Först efter arbetarklassens seger i de högt utvecklade länderna är socialismen möjlig i de av imperialismen undertryckta länderna.

Den internationella kapitalismen, världsmarknaden och imperialismen, har satt proletariatets diktatur i världsskala på dagordningen och detta är en grundval för den permanenta revolutionen. Frontorganisationen FNL i Vietnam har ett nationellt, borgerligt program och kan alltså inte vara uttrycket för den nödvändiga självständigt organiserade proletära rörelsen, proletariatets klassparti. Själva detta parti existerar överhuvudtaget inte i dagens Vietnam och när det uppstår skall det aldrig ingå i en annan politisk organisation, en frontorganisation, utan troget följa marxismens teoretiska slutsatser av 1848-49 års kamper i Tyskland för just den permanenta revolutionen:

"I händelse av kamp mot en gemensam motståndare behövs det ingen särskild förening. Så snart en sådan motståndare direkt måste bekämpas, sammanfaller båda partiernas intressen för ögonblicket, och liksom hittills kommer också i framtiden denna blott för ögonblicket avsedda förbindelse att uppstå av sig själv." (Marx/Engels, HÄNVÄNDELSEN, 1850)

Till följd av FNL:s borgerliga karaktär saknas ett internationellt perspektiv. FNL och det stalinistiska Arbetarpartiet har aldrig uttalat något stöd för världsproletariatets revolutionära kamp mot imperialismen. Den amerikanska pacifistiska fredsrörelsen kan inte räknas dit, ej heller den s.k. världsopinionen som FNL appellerar till. Det amerikanska proletariatets revolutionära kamp hindras av dessa illusioner om "fred i Vietnam", som trotskisterna avvisar för svenskt bruk, men tillämpar i USA med sitt stöd åt studenternas fredsrörelse. Vilket världsparti! FNL har inte och kan heller inte befria sig från sin nationella inskränkthet. De för inte fram "den internationella proletära diktaturen", som Lenin menade var ett fundamentalt krav på alla de nationellt-revolutionära rörelser, som skulle få stöd från proletariatets parti.

FNL:s program och deras praktiska politik är borgerlig, nationell till sin karaktär, syftande till att frigöra den nationella kapitalismen från USA-monopolens herravälde och de inhemska resterna av ett efterblivet produktionsätt. Allt detta kommer utmärkt tydligt fram i FNL:s program, i dess krav på "nationell oavhängighet" (borgarklassens paroll om den inte förenas med anslutning till den internationella proletära diktaturen), "nationell enhet" (har alltid varit borgarklassens paroll, ty den är i behov av en nationell marknad för att bygga upp sin ackumulation), "blomstrande ekonomi" (vilken intetsägande fras), "nationell kultur" (som li-

kaledes är borgerligt, ty proletariatet har inget fädernesland), "demokrati, fred och frihet", som inte behöver kommenteras. Ack ja, ack ja, alltsammans har inget med proletariatets klasskrav att göra. Hela programmet är i borgerlig anda, så även den förda politiken.

Att FNL i de "befriade" områdena genomför sitt program det bekräftar deras egna uppgifter, se t.ex. bulletin utgiven av PRR:s informationskontor. Man främjar den nationella kulturen, undervisningen, produktionen, hälsovården etc. När vi är emot FNL:s "revolution" så är det inte för att den inte skulle förbättra "folkets" levnadsstandard, utan för att de förnekar klasskampen inom "folket". Vad sägs om följande: "Att skydda medborgarnas äganderätt till produktionsmedel och annan egendom i enlighet med landets lagar." ... "Att bygga upp och utveckla industrin, småindustrin och hantverket" ... "Staten kommer att uppmuntra kapitalisterna inom industrin och handeln att hjälpa till att utveckla industrin, småindustrin och hantverket". ... "Att underbygga den fria företagsamheten så att den blir till nytta för nationen och för folkets välbefinnande. Att tillämpa en tullpolitik som uppmuntrar och skyddar den inhemska produktionen." ... "Att återuppbygga och utveckla kommunikationerna och transportväsendet"... "att uppmuntra och intensivifiera det ekonomiska utbytet mellan städerna och landsbygden, mellan slätterna och bergsregionerna" ... "Staten kommer att ge lån till låga räntor för att uppmuntra produktionen. Ockerräntor kommer att förbjudas." Allt ur FNL:s program.

Vad gäller då för småföretagarna? Jo man skall ta "vederbörlig hänsyn" till deras intressen, dvs låta det inhemska storkapitalet konkurrera ut dem. Vad det gäller arbetarna så skall de "ha rätt att deltaga i företagets skötsel och styrelse", dvs administrera sin egen exploatering för att därigenom uppmuntras att "sköta" produktionen väl. De får också "fri strejkrätt" och "garanterad minimilön", dvs vad de har i Sverige + det som moderaterna vill införa för att reglera arbetarnas löneläge via staten.

Det är helt klart att detta program syftar till NATIONELL KAPITALACKUMULATION och det är lika klart att detta kommer Vietnam inte att lyckas med, utan man kommer att tvingas sluta handelsavtal med världsmarknadens despoter liksom Kuba och tvingas in i samma beroende. Att bygga upp en nationell kapitalism mäktar de inte med och de kommer att gå under i beroende som Kuba gjorde.

"Mot imperialismens oerhörda styrka är allt nationellt hjältemod förgäves, om det inte förbindes med proletariatets internationella mobilisering." (se artiklar om Vietnam i KOMMUNISTISK PROGRAM Nr 6 o 7)

Angående jordfördelningen så ingår även denna i det nationella ackumulationsprogrammet, ty

"i verkligheten innehåller parollerna 'rätt till jorden', 'lika delning av jorden', 'jordens socialisering' inte en droppe av socialism. Detta måste förstås av alla dem, som vet, att varuproduktion och herravälde över marknaden, pengar och kapital inte brytes, utan tvärtom utvecklas ytterligare av upphävandet av egendomsrätten och av en ny fördelning av jorden, oavsett hur 'rättvis' den må vara." (Lenin, DE POLITISKA PARTIERNA I RYSSLAND, 1912)

Proletariatet står för nationalisering och stora statliga, kollektiva, industriellt brukade agrarenheter.

Dagens svenska trotskister hävdar att det finns trotskister i det vietnamesiska partiet, trots att en "stalinistisk" fraktion slagit ihjäl nästan hela vänsteroppositionen under en kupp 1946. För övrigt, är det "trotskister", som lika dåligt som t.ex. de svenska känner till den permanenta revolutionens teori, så är det bara naturligt att de kommer överens med stalinisterna.

En del "trotskister" hävdar att det fanns ett verkligt kommunistiskt parti i Vietnam, dock utan att det slöt sig till en international, såvida inte detta hade gjorts genom att diskutera (puh!!) med representanter för 4:e internationalen, precis som om FNL inte skulle vara villiga att diskutera med vem som helst som vill stödja dem "på deras egna villkor"! För att riktigt fullborda detta teoretiska vansinne, så menar de att detta parti har brutit med stalinismens "två skilda revolutioner"-perspektiv ("mensjevism"). Och detta trots att det accepterat stalinismen, officiellt förkastat den permanenta revolutionen i Komintern och trots att FNL bara har ett borgerligt program. De hävdar också, att det vietnamesiska (liksom det kinesiska) partiet pragmatiskt har brutit med stalinismen utan att teoretiskt formulera detta. I denna åsikt bryter de mot Lenins fundamentala princip: UTAN EN REVOLUTIONÄR TEORI KAN DET INTE FINNAS EN REVOLUTIONÄR RÖRELSE!

Naturligtvis kan denna kritik av det borgerliga FNL och trotskisternas förhållande till det användas även mot exempelvis Pakistans och Mellanösterns så kallade befrielseörelser. Slutsatserna blir desamma.

AKTIVISM ELLER PROLETÄRA PRINCIPER

Men denna avsaknad av revolutionär teori tycks inte bekymra trotskisterna. Det är lätt att se, att deras politik grundar sig på att inte "isolera" sig och bli en "sekt" och detta leder till att de till varje pris vill vara en "politisk kraft" och då kan man i kontrarevolutionära perioder bara duka under för opportunisten. Det viktigaste är inte att vara många utan att ha rätt: "den enda riktiga politiken är princippolitiken" (Lenin). Lägg också märke till den opportunistiska dyrkan av rörelsen (=politisk kraft) och negationen av proletariats historiska mål (slutmålet intresserar mig inte, vad det än må vara, som Bernstein skrev). Det är därför naturligt att de beskyller de för "sektarism", som håller fast vid proletariats principer och programmets historiska oföränderlighet.

De flesta nutida trotskistiska organisationer är en produkt av student-aktivismens falska utväg och så länge de vill vara "en kraft", en ledning för alla dessa småborgerliga skikts aktioner, så länge kan de inte ställa upp proletariats revolutionära program, ty då skulle de omedelbart mista sitt inflytande och isoleras som en "sekt". Så är det i de kontrarevolutionära epokenas djupa nedgångsdalar. Därför kan man som karakteristisk av dagens trotskister i Sverige (RMP) som i Frankrike (La Ligue) slå fast att UTAN EN REVOLUTIONÄR TEORI - EN TROTSKISTISK ORGANISATION. Det ger en bra bild av deras organisationsfeber, sammanslagningens vilja för att "konstruera" ett parti, precis som om det lät sig göras genom organiserat arbete och allmän "diskussion" för att göra en "konkret analys". Deras teoretiska grundval är att det alltid finns "speciella" situationer, som kan "konkret" analyseras och som grundval innebär detta bara ett förnekande av proletariats historiska kamperfarenheter och de på dem grundade teoretiska slutsatserna i doktrin och taktik.

Trotskisterna står kvar på sin småborgerliga programlöshet, ty mellan-skikten, de halva klasserna har ingen historisk uppgift, annat än att producera politiskt försvar för Kapitalet och deras politik blir nödvändigtvis aktivism kombinerad med småborgerlig reformism. (Se artikeln SMÅBORGERSKAPET: DE HALVA KLASSERNA i KOMMUNISTISK PROGRAM Nr 11)

"SOCIALISMEN" I RYSSLAND

Vi kommer nu in på en fråga som fullständigt raserar trotskisternas alldeles speciella indelning av några kapitalistiska stater till "arbetarstater", vilka enligt deras egna "analyser" har en så speciell situation att det fordras en alldeles speciell taktik i en alldeles speciell sorts "revolution". Ja nog krävs det en speciellt vidrig anti-marxistisk teore-

tisk skapelse för att förklara hur arbetarna skall erövra sin egen stat!

Trotskisterna (och RMF i Sverige, som alltid är redo att visa det) vet inte vad socialism är och vi skall också visa, att de heller inte vet vad kapital är eller känner igen det kapitalistiska produktionssättet där det uppträder i t.ex. Kina och Ryssland. I denna fråga, som onekligen är av avgörande betydelse för de som påstår sig vilja radera kapitalismen och införa socialismen, är de lika okunniga idag och lika impotenta i morgondagens revolution som stalinisterna. Må de aldrig få tillfälle att spela sin centrismiska kontrarevolutionära dödgrävarroll!

Trotskij (som de förfalskar) var en av de främsta kritikerna av "socialismen i ett enda land" och ändå tycks de tro att det skulle råda någon sorts socialistiska förhållanden i Ryssland, "folkdemokratierna" (sic! = så är det!), Kuba, Vietnam och Kina. Detta på grund av "statligt ägande", "planhushållning" och "prisreglering". Redan Engels talar om kapitalismens tendens till koncentration och statens övertagande av hela produktionssektorer. Engels kallar staten för TOTALKAPITALISTEN ("Gesamtkapitalist") och redogör för skillnaderna mellan "statskontroll" och socialism. Så här skriver han:

"Om kriserna avslöjade borgarklassens oförmåga att i fortsättningen förvalta de moderna produktivkrafterna, så visar förvandlingen av de stora produktions- och kommunikationsföretagen till aktiebolag, trustar och stategendom att man kan undvara borgarklassen för detta ändamål. Alla kapitalistens samhälleliga funktioner utföres här av avlönade tjänstemän. ...

Men varken förvandlingen till aktiebolag och trustar eller till stategendom upphäver produktivkrafternas egenskap att vara kapital. Ifråga om aktiebolagen och trusterna ligger detta i öppen dager. Och den moderna staten är i sin tur bara den organisation som det borgerliga samhället skapat för att upprätthålla det kapitalistiska produktionssättets allmänna yttre betingelser mot övergrepp, såväl från arbetarnas sida som från de enskilda kapitalisternas. Den moderna staten är, vilken form den än må anta, ingenting annat än en kapitalistisk maskin, den är kapitalisternas stat, den idealiske totalkapitalisten. Ju fler produktivkrafter den övertar, desto mer blir den även en verklig totalkapitalist, desto fler medborgare exploaterar den. Arbetarna förblir lönearbetare-proletärer. Kapitalförhållandet upphäves inte, det drives till sin spets. Men där slår det om. Statens övertagande av produktivkrafterna är alltså inte någon lösning av konflikten, men det gömmer i sig det formella medlet, vägen till lösningen." (Engels, ANTI-DÜHRING, Arbetarkulturs Förlag, Stockholm 1955, ss 383-84)

Det är som hämtat ur en polemik mot dagens "trotskister". Detta om statskapitalism förstod inte Trotskij i slutet av sin levnad (fram till perioden 1936-40 var Trotskij fortfarande antidemokrat!)

"Kapitalet är, som redan DET KOMMUNISTISKA PARTIETS MANIFEST från 1848 slår fast, inte en personlig utan en samhällelig makt". Och i Marx' KAPITALET (denna skatt som RMF:s "konkreta" "analyser" förvisat till muséet) ser man kreditsystemets, bankernas och aktieägandets framväxt som en bekräftelse på Kapitalets OPERSONLIGHET: dvs en främmande men härskande kategori, som förvaltas av speciella tjänstemän. Då förstår man också att det inte behövs en borgarklass av privata kapitalister för att det skall råda kapitalism. Marx skriver:

"Man har sett, att Kapitalets växande ackumulation innebär en växande koncentration av det. Så växer Kapitalets makt, det i kapitalisten personifierade självständiggörandet av de samhälleliga produktionsbetingelserna gentemot de verkliga producenterna. Kapitalet visar sig ständigt mera som samhällelig makt, vars funktionär kapitalisten är och som alls inte står i något möjligt förhållande till det, som en enskild individs arbete kan skapa - utan som främmande, själv-

ständiggjord samhällelig makt, som i egenskap av ting, och som kapitalistens makt genom detta ting, uppträder mot samhället. Motsättningen mellan den allmänna samhälleliga makt, som Kapitalet utvecklar sig till, och de enskilda kapitalisternas privatmakt över dessa samhälleliga produktionsbetingelser utvecklas ständigt mer skriande och innehåller upplösningen av detta förhållande, i det att den samtidigt innesluter produktionsbetingelsernas utarbetande till allmänna, gemensamma, samhälleliga produktionsbetingelser. Denna utarbetning åstadkommes genom produktivkrafternas utveckling under den kapitalistiska produktionen och genom det sätt och vis på vilket denna utveckling försiggår." (Marx, KAPITALET, Tredje Boken, 15:e Kapitlet)

Eller för att citera Rosa Luxemburg, som skriver följande i sin marxistiska kritik av revisionismen:

"Men vad betyder nu nationalekonomiskt sett aktieväsendets allt större utbredning? Det betyder en fortskridande socialisering av produktionen i dess kapitalistiska form, en socialisering inte endast av den stora produktionen, utan även av medelstora och små företag. Detta är en företeelse, som inte står i motsättning till Marx' teori, utan istället bekräftar den på det mest lysande sätt. Och vari består faktiskt aktiebolagsbildningens ekonomiska särdrag? Å ena sidan däri, att många små förmögenheter samlas till ett enda produktionskapital, å andra sidan däri, att produktionen skiljs från kapitalägandet. Detta utgör ett tvåfaldigt övervinnande av det kapitalistiska produktions sättet — hela tiden på kapitalismens basis. Vad betyder jämfört med detta Bernsteins statistik, där ett stort antal aktieägare är delägare i ett företag? Ingenting annat än följande: Ett kapitalistiskt företag motsvarar inte som förr en kapitalägare, utan ett ständigt ökat antal kapitalägare. Det ekonomiska begreppet "kapitalist" täcks alltså inte längre av den enskilde individen, utan dagens industrikapitalist är en juridisk person, som består av hundratals, ja till och med tusentals personer, och själva kategorin "kapitalist" har inom den kapitalistiska ekonomins ram blivit en samhällelig, dvs en socialiserad kategori."

Dessa två citat klargör utan tvekan att i dagens ryska samhälle är det staten, som i form av juridisk ägare köper proletärernas arbetskraft och alltså är denne samhällelige kapitalist, dvs det råder statskapitalism. Det avgörande som bekräftar detta är ackumulationen och exploateringens bibehållande i Ryssland. Det satsade kapitalet förräntas alltså.

Redan med marxismens första uppträdande som proletariats klassdoktrin slogs definitionerna av begreppen kapital och lönearbete fast. De artiklar som under rubriken LÖNEARBETE OCH KAPITAL första gången publicerades i NEUE RHEINISCHE ZEITUNG 1849 baseras i sin tur på en föreläsningsserie som Marx gav för Tyska Arbetarföreningen i Bryssel redan 1847. I dessa artiklar visas hur det kapitalistiska produktions sättet definieras ur samhälleliga kategoriers dominans, sådana som lönearbete och det på lönearbetet grundade kapitalet, och inte ur existensen av den privata egendomen eller en borgarklass. Trotskij har alldeles rätt när han påstår att byråkratin inte kan bli härskande klass, men det utesluter inte existensen av en kapitalism utan en borgarklass av privatkapitalister.

LÖNEARBETE OCH KAPITAL är en helt glänsande skrift, som skulle skingra mycket av allmänvänsternas förvirring om de bara kunde läsa den. Så vet exempelvis trotskisterna och det gäller även de, som annars menar sig vara ena riktiga experter på ekonomi, inte vad kapital är, ty det är i själva verket det som visas när de inte förstår betydelsen av Marx' anvisningar om "arbetskvitton" under det kommunistiska samhällets första fas, socialismen (se Marx, KRITIK AV GOTHAPROGRAMMET, 1875). De hävdar att det inte skulle vara någon skillnad mellan dessa och pengar. Totalt ovetande om kapitalets ackumulation och cirkulation måste man vara för att påstå sånt nonsens.

Pengar av alla de slag (guld, mynt, sedlar, checkräkning och andra kreditpengar) är en form som kapitalet ikläder sig, nämligen PENNINGKAPITAL. Dess väsentligaste funktion är att som betalningsmedel upprätthålla kapitalets cirkulation och möjliggöra dess ackumulation genom att omvandla VARUKAPITAL via PENNINGKAPITAL till PRODUKTIONSKAPITAL, som i den mervärdeskapande produktionsprocessen blir till nytt VARUKAPITAL osv.

Arbetskvitton är enkla medel för fördelning av produkterna efter det antal arbetstimmar som respektive arbetare utfört. De är personligt knutna till den direkte producenten, arbetaren och kan endast användas av denne för att ur det samhälleliga förrådet ta ut produkter för individuellt bruk i proportion till det antal arbetstimmar de representerar. De kan alltså inte sparas, bytas eller cirkulera som pengar.

Med arbetskvitton kan man alltså inte köpa arbetskraft för att ur denna utvinna ett mervärde i produktionsprocessen. Med Kapitalets motor, mervärdet försvinner också kapitalet och kapitalackumulationen. I stället för kapitalens anarkistiska produktion, vars enda syfte är att hänsynslöst utvinna ständigt mer mervärde, sättes de förenade producenternas socialistiska, centraliserade, planerade produktion, som syftar till att i världsskala tillfredsställa de mänskliga behoven.

"Penningkapitalet bortfaller vid samhällsmässig produktion. Samhället fördelar arbetskraft och produktionsmedel till de olika branscherna. Producenterna kan för den sakens skull gott få pappersanvisningar (arbetskvitton), för vilka de ur samhällets konsumtionsförråd tar en mängd som motsvarar deras arbetstid. Dessa anvisningar är inte pengar. De cirkulerar inte." (Marx, KAPITALET, Andra Boken, 18:e Kapitlet)

Marx har ägnat större delen av sitt liv till att utforska den kapitalistiska ekonomins objektiva lagar och tendenser, och därmed har han också beskrivit socialismen, ty den är ingenting annat än negationen av kapitalismen, och känner man till den ena, så kan man sluta sig till den andra. Detta fundamentala faktum har alla trotskister och andra allmänvänstergrupper "glömt" bort. Det är därför nödvändigt att först veta vad kapital är, för att sedan sluta sig till dess negation.

"Hur förvandlas nu en summa varor, bytesvärden, till kapital? Därigenom att den som självständig, samhällelig makt, dvs som makten hos en del av samhället, upprätthålles och växer genom att utbytas mot den direkta, levande arbetskraften. Det är en nödvändig förutsättning för kapitalet, att det existerar en klass som inte äger något annat än sin arbetsförmåga. Först det anhopade, färdiga, förkroppsligade arbetets herravälde över det omedelbara, levande arbetet gör det anhopade arbetet till kapital. Kapitalet består inte däri att anhopat arbete tjänar det levande arbetet, som medel till ny produktion. Det består däri, att det levande arbetet tjänar det anhopade arbetet, som medel att upprätthålla och öka dess bytesvärde." (Marx, LÖNEARBETE OCH KAPITAL, 1849)

Efter detta är det lätt att slå fast, att så länge det existerar en klass, som är tvingad att sälja sin arbetskraft, till ett tidigare ackumulerat kapital, så länge består kapitalismen. Finns det lönearbete, finns det kapital, så råder kapitalism! Även de blinda kan se att så måste vara fallet i Ryssland som i andra länder! Socialismen är avskaffandet av de grundläggande kapitalistiska ekonomiska kategorierna.

För de som inte känner till detta blir förekomsten av lönearbete och pengar i alla världens länder till socialism i Kina och mer eller mindre socialism i USSR. Inga "konkreta analyser" i världen kan hjälpa trotskisterna: utan kunskap om vad kapitalism och socialism är förblir de ynkliga utopister och impotenta revolutionärer, det vill säga småborgerliga sådana. De skulle aldrig kunna förstöra det som de inte känner till: de kapitalistiska produktionsförhållandena!

PROLETARIATETS DIKTATUR ENDA GARANT FÖR SOCIALISMEN I RYSSLAND

I Lenins OM NATURASKATTEN från 1921 finner man de revolutionära bolsjevikernas program för den kommande utvecklingen i Ryssland. Vi ser hur Lenin definierar den ryska statens läge: huvudfienden är småborgerligheten, miljontals bönder och mot dessa sätter han statskapitalismen under den proletära statens kontroll och ledning. Proletariatets diktatur är den enda garanten för att det görs ansträngningar för att övertvinna statskapitalismen, när detta väl är möjligt. NEP var statskapitalismen tillämpad på Ryssland.

Det var proletariatet som till en början hade makten i Ryssland. Det var dess parti, som genomförde nationaliseringen och som under NEP-perioden ledde kontrollen av statskapitalismen i väntan på den internationella revolutionen. När så proletariatet förlorade denna makt, dvs när ledningen för denna statsmakt inte längre innehades av proletariatets klassparti, när detta parti degenererat till den grad att det inte längre uttryckte det internationella proletariatets historiska intressen, utan bara den ryska statens nationella intresse för kapitalackumulation — så ärvde "byråkratin" denna statskapitalism att förvalta.

Om man nu förstår att proletariatet förlorat den politiska makten i Ryssland, vad återstår då av "socialismen"? INGENTING! Ty detta var den enda garanten för att ekonomin inte skulle stanna där den var, utan gå vidare mot socialismen så fort det var möjligt. Politiken "socialism i ett enda land" betydde kontrarevolution, ty då skars förbindelsen av med det enda som kunde ha räddat den proletära diktaturen och ekonomins utveckling i riktning mot socialism, nämligen den internationella kommunistiska arbetarrevolutionen.

Statligt ägande har, som vi såg tidigare, inte ett dugg med socialism att skaffa. Planhushållningen i USSR har det alltid varit dåligt med, från Stalins "fem års plan på fyra år", som alltså inte var någon plan, till Bresjnev och Kosygins "fria marknadskrafter", "profiten som mätare på företagets effektivitet" och så hela det efterblivna jordbruket, som säljer sina produkter på en fri marknad och som producerar 40 % av varorna på sina små, privata jordlotter i gammal känd kolonistil: allt detta har inte det ringaste med socialism att skaffa. I Ryssland har man aldrig "reglerat" priserna, utan bara bekräftat värdelagen i statliga beslut. Rysslands och alla andra länders socialism visar sig vara en chimär. Socialismen är avskaffandet av de kapitalistiska kategorierna vara, marknad, pengar, kapital, kapitalackumulation och därmed LÖNEARBETET! Detta maktade man aldrig med i det underutvecklade Ryssland, ty det går inte att förverkliga inom ett enskilt land!

RYSSLAND OCH PROLETARIATETS DIKTATUR

Vi skall nu närmare undersöka de inre förhållanden i Ryssland som medverkade till att proletariatet förlorade makten. När Ryssland gav upp den proletära revolutionen genom "socialism i ett enda land" 1926, så hade proletariatet helt förlorat makten. Vilken situation hade Rysslands proletära diktatur befunnit sig i? En utmärkt beskrivning ger Engels i sin skrift om BONDEKRIGET I TYSKLAND:

"Det värsta som kan hända en ledare för ett extremistiskt parti, är att vara tvungen att ta makten i ett ögonblick då rörelsen ännu inte är redo att härska över den klass den representerar, och att vidtaga de åtgärder, som krävs för att skapa dominansen över denna klass. ... Han befinner sig sålunda oundgängligen inför ett olösligt dilemma: det han kan göra motsäger hela hans tidigare handlande, hans principer och hans partis primära intresse, vad han bör göra är ogenomförbart. ... Vem som än kommer i denna förvrängda situation är ohjälpligt förlorad."

Sådan var situationen för bolsjevikerna, efter att den internationella revolutionen lidit nederlag. Ryssland stod inte inför övergången till socialismen, utan måste bygga upp den kapitalistiska grundvalen och utveckla produktivkrafterna, innan socialismen kunde påbörjas. I denna situation är det naturligt att trycket från de omgivande fientliga klasserna och den nödvändiga, lagbundna, spontana kapitalistiska utvecklingens krav fick bolsjevikpartiet att degenerera och bli ett borgerligt parti.

Låt oss se vad Lenin skriver om den ryska statsapparats brister, dess "byråkratiska deformationer". Först angående statstjänstemännen, kvarlevor från tsarismen:

"De återkom och det blev vår olycka. ... I den centrala ledningen siter åtminstone några tusen och på sin höjd några tiotusen av de våra. Längst ner på rangskalan finns emellertid hundratusentals gamla tjänstemän, som vi ärvt från tsartiden och det borgerliga samhället, vilka mer eller mindre motarbetar oss."

Låt oss sedan se vad Lenin skriver om denna statsapparats inflytande på bolsjevikerna:

"Vad är det då som fattas? Vad som fattas är uppenbart: det fattas kultur hos det skikt kommunister som har hand om förvaltningen. Om vi tar Moskva med dess 4.700 ansvariga kommunister, och om vi tar detta byråkratiska åbåke, denna massa - vem leder vem? Jag betvivlar i hög grad, att man kan säga att kommunisterna leder denna massa. För att säga sanningen, så leder de inte, utan blir ledda." (Lenin, CK:s politiska verksamhetsberättelse på RKP(b)s XI:e Kongress, 1922)

Detta ger en god bild av hur omöjligt det var att upprätthålla en proletär statsapparat uppbyggd på sovjeter där det var meningen att alla arbetande aktivt skulle delta i administreringen av statens angelägenheter. Med borgerliga ekonomiska uppgifter och med en sådan sammansättning är det inte svårt att förstå, att den deformerade och genombyråkratiserade statsapparaten kom att öva ett nedbrytande inflytande på bolsjevikpartiet. Lenin betecknade själv situationen som "långt svårare än under de vitas direkta invasion". De borgerliga karriäristerna med partiboken i innerfickan, tjänstemännen i staten, segrade och partiet förlorade sin proletära karaktär, teori och politik.

Med partiets degenerering försvinner också proletarietets diktatur och den kan inte återupprättas med aldrig så många synonymer. Hur kan man som trotskisterna kalla Ryssland för en "arbetarstat"? Frågan om proletarietets diktatur är en fråga om "vem som har makten" (Lenin) och proletarietet förlorade makten, kontrarevolutionen segrade. (Trotskij 1926: "Revolutioner har i historien alltid följts av kontrarevolutioner") Ryssland hade fått sin borgerliga revolution, men den proletära hade lidit nederlag. Ryssland måste genomgå en process av kapitalackumulation och detta kapital måste komma från jordbruket. Det som Lenin kallade att bygga "grundvalarna för socialismen", dvs ett modernt och industrialiserat Ryssland. Lägg märke till att Lenin inte kallade det "uppbyggandet av socialismen", som Stalin och Mao gör.

Preobrasjenskijs tes om "en ursprunglig socialistisk ackumulation" får sitt förverkligande, fastän bara halvdant, brådstörtat och utan att proletarietet har makten, i den kollektivisering som stalinismen tvingades genomföra 1928-29, då kulakerna exproprierades. Allt framtvingat av fortsättningen på den ekonomiska kris som 1923 hade döpts till "saxkrisen". Denna var ju ingenting annat än en avspeglning av motsättningarna mellan industrin och bonden. Vem skulle ha jordräntan, industrikapitalet eller bönderna? Eftersom industrin inte kunde leverera jordbruksmaskiner på grund av underproduktion till annat än skyhöga priser, så sålde inte bönderna sin säd. Därmed kunde staten inte sälja jordbruksvaror till utlandet och få produktionsmedel för industrins kapitalackumulation, vilket i sin tur hämmade produktionen av jordbruksmaskiner osv. Denna kris måste

lösas och den löstes med "kulakernas likvidering som klass". Så erövrade den ryska kapitalismen jordrättan från bönderna i deras kollektivisering. Och därefter tar ackumulationen fart. Detta har inte det ringaste med socialism att skaffa, även om Preobrasjenskij kallar det för "socialistisk ursprunglig ackumulation", ty socialismen avskaffar ackumulationen!!! Så fullbordas den sista borgerliga revolutionen i Europa över den proletära revolutionens grav. Det är detta som Stalin behagade kalla "socialism i ett enda land".

Den ryska kapitalismen har emellertid alltid varit svag. Det visar sig idag när den för att sätta upp nya industriäntläggningar måste sluta avtal med Västtyskland, Fiat, svenska och japanska företag. Denna svaghet förutsågs redan av Trotskij då han skrev:

"Men hur skulle den andra utgåvan av den ryska kapitalismen komma att forma sig? De senaste femton åren har världsbilden radikalt förändrats. De starkare har blivit oändligt starkare, de svaga omåttligt svagare. Kampen om världsherradömet har antagit gigantiska dimensioner. Denna kamp har rullat hän över de svaga och tillbakastående nationerna. Ett kapitalistiskt Ryssland skulle idag i det världsomfattande systemet inte ens kunna spela den roll som tredjerangsmakt, något som det tsaristiska Ryssland syntes ha förutbestämts till genom det senaste världskriget. En rysk kapitalism skulle idag vara en underdånig kapitalism, en halvkolonial kapitalism utan framtid! Ryssland nr två skulle bli placerad någonstans mellan Ryssland nr ett och Indien." (Trotskij, År sovjeternas övergång till demokrati sannolik, 1929)

Detta som Trotskij skrev före det andra världskriget besannas inte helt, men så tillvida, att Ryssland än idag är ett delvis efterblivet land som måste importera kapital för att klara sin industriella utbyggnad, besannas det. Ryssland kan samtidigt exportera kapital för att utplundra Indien, men den ryska kapitalismens underutveckling i förhållande till Västerlandets kan konstateras i dess utrikeshandel. Ryssland exporterar huvudsakligen råvaror och importerar maskiner och kapitalvaror. Den ryska produktiviteten har heller aldrig nått upp till Väst Europas trots stalinismens trägna försök med Stachanovarbetare, ackordssystem och en lönedifferentiering, som var större än i något annat land.

Det är detta Ryssland som trotskisterna behagar ge en "socialiserad ekonomisk bas" (och med socialiserad menar de ej en församhälleligad kapitalistisk ekonomi, utan en socialistisk!). Vad det gäller den så kallade planhushållningen så avslöjar de svenska trotskisterna själva denna i "Mullvaden". Den polska femårsplanen 1961-65 förverkligades bara till 57 % och detta behagar de kalla planhushållning. Det är inte ens en bra prognos! Hela Östeuropa är industriellt efterblivet jämfört med Väst, deras arbetsproduktivitet är lägre och deras planer förverkligas inte. Och trots allt detta envisas de med att se något socialistiskt i den ekonomin, något som arbetare i hela världen skall försvara! Vilka är de förluster arbetarklassen skulle ha gjort om denna "barbariska" och efterblivna kapitalism hade lidit ett svidande nederlag i det andra världskriget? Vad skulle proletariatet försvara i Ryssland? Svaret är, att försvaret av USSR var ett förräderi mot den proletära internationalismen. Eftersom trotskismen vägrar att inse detta är den kontrarevolutionär!

"ARBETARSTAT" OCH "POLITISK REVOLUTION"

Vi övergår till myten om "arbetarstaten", "den politiska revolutionen" och det trotskisterna kallar "arbetardemokratin". Ryssland skulle befinna sig i en "övergångsfas" till socialismen. Staten har bara "byråkratiskt" degenererat (representer "byråkratin" kanske ett i historien ännu inte upptäckt produktionsätt, eller vad menas) och det behövs en "politisk revolution" för att på nytt införa "arbetardemokratin". "Med politisk revolution menas störtandet av det parasiterande skikt, byråkratin, som på den socialiserade (förstatligade) ekonomins grund innehar och utövar

den politiska makten i arbetarklassens namn." Så skriver RMF i sin tidning "Mullvaden" (ett bra namn, den gräver ner sig i dynga). Man försöker inbilla proletarietet att förstatligande = socialism, att allt som behövs är "arbetardemokrati" och "arbetarkontroll" över produktionsmedlen, alltså behövs inte proletarietets diktatur för att förverkliga socialismen, alltså skall olika proletära partier representera arbetarna i sovjeterna, som förvandlas till parlament istället för organ för den PROLETÄRA DIKTATUREN och DEN RÖDA KLASSTERROREN!!! Trotskij har själv levererat den skarpaste kritiken av dessa demokratiska illusioner i TERRORISM OCH KOMMUNISM, 1920, i PARISKOMMUNENS LÄRDOMAR och i NY KURS, 1923, vilket vi visat i vår serie TROTSKISMENS "LÄRDOM" AV OKTOBERREVOLUTIONEN (KOMMUNISTISK PROGRAM nr 6-10). Vi kommer snart att ge ut PARISKOMMUNENS LÄRDOMAR (DEN KOMMUNISTISKA VÄNSTERNES TEXTER nr 3), så att alla kan övertyga sig om sanningen i detta. För att ändå ge lite av denna fina kritik här, ska vi citera Trotskij's kritik av "arbetaroppositionen" i Ryssland just för "demokratiska illusioner". Det är en kritik som fullständigt smular sönder och samman trotskismens "arbetardemokrati".

"Man har flera gånger anklagat oss för att ersätta sovjeternas diktatur med partiets. Ändå kan man med full rätt hävda, att sovjeternas diktatur har varit möjlig endast tack vare partiets diktatur. Tack vare dess klara teori, tack vare dess starka revolutionära organisering har partiet säkrat sovjeternas möjlighet att omforma sig från att vara formlösa arbetarparlament till att bli apparaten för arbetarnas herravälde. I detta "ersättande" av arbetarklassens makt med partiets makt ligger inget tillfälligt och i verkligheten inget ersättande alls. Kommunisterna uttrycker arbetarklassens fundamentala intressen." (Trotskij, TERRORISM OCH KOMMUNISM, 1920)

"Arbetaroppositionen har proklamerat farliga slagord. Den har gjort demokratiska principer till en fetisch. Den sätter arbetarnas rätt att välja representanter högre än partiet, som om partiet inte hade rätt att utöva sin diktatur också när denna diktatur tillfälligt kolliderar med arbetardemokratins skiftande stämningar. ... Det är nödvändigt att hos oss skapa insikt om att den revolutionära och historiska förstfödsloret tillhör partiet. Partiet är förpliktigat att upprätthålla sin diktatur, oberoende av temporära svängningar i massornas spontanitet och oberoende av temporär vacklan till och med inom arbetarklassen. Erkännandet av detta är för oss en samlande faktor, som vi inte kan undvara. Diktaturen grundar sig inte vid varje tidpunkt på arbetardemokratins formella principer, även om arbetarnas demokrati självfallet är den enda metoden med vars hjälp massorna i ständigt ökad utsträckning kan dras in i det politiska livet." (Trotskij's kritik av Arbetaroppositionen 1921)

+ + +

Efter allt detta kan vi slå fast, att dagens "trotskister" aldrig förstått att den proletära diktaturen, om den isoleras i ett efterblivet land, är tvingad att inte bara bibehålla utan just främja de kapitalistiska produktionsförhållandena. På grund av detta "misstag" framför deras hjärnor följande teoretiska monster: en socialistisk ekonomi i ett land skulle kunna bestå under en stat, som inte är proletarietets politiska uttryck. Följdsatsen måste då bli, att proletarietets diktatur inte behövs för att bryta de kapitalistiska produktionsförhållandena. Slutligen tvingas de tro att X godtyckliga partier representerande X godtyckliga klasser kan leda övergången till socialismen! Detta är vad de bevisar med att acceptera en "koalition" av "arbetarpartier" som uttryck för "arbetardemokratien". Vår åsikt är identisk med kommunismens: BARA DEN PROLETÄRA DIKTATUREN, LEDD AV ETT OCH LEDAST ETT KLASSPARTI, KAN FÖRSTÖRA DE KAPITALISTISKA PRODUKTIONSFÖRHÅLLANDENA OCH LEDA TILL SOCIALISMEN. Ryssland är en kapitalistisk makt. Proletarietet har förlorat makten, ty det proletära klasspartiet är inte i ledningen.

Trotskisternas perspektiv för kampen i högt utvecklade kapitalistiska länder är inte klarare än på andra områden. De beskyller vårt fackliga program för "ekonomism" och påstår att det bara har ekonomiska paroller, vilket för övrigt inte är sant. De har inte förstått skillnaden mellan den fackliga organisationens uppgift, ledandet av den ekonomiska försvarskampen, och det proletära klasspartiets politiska uppgift, ledandet av det väpnade angreppet mot statsmakten. Utan att för den sakens skull uppresas någon ogenomtränglig kinesisk mur mellan dessa båda områden fastslår vi följande. En facklig organisation står öppen för alla arbetare, även icke-kommunister, som erkänner dess paroller för den ekonomiska försvarskampen. Det kommunistiska partiet omfattar endast den mindre del av arbetarna som uppnått den kollektiva kunskapen om proletariats historiska intressen, dess klassdoktrin. Det är partiets uppgift att verka i de fackliga, spontana kamperna oavsett vilken organiserad form dessa kommer att ta. Dessa proletära kamper måste ses i perspektivet av en generell tendens till överproduktionskriser i den kapitalistiska ekonomin (orsakade av profitkvotens fall, kapitalackumulationens tvingande angrepp på lönnens värde, marknadernas mättnad genom att produktionen växer snabbare än marknaden, obalansen mellan konsumtionsvarusektorn och den dominerande kapitalvarusektorn etc.) Kommunisterna kämpar för att göra de fackliga kamperna allmänna, generella och övervinna den splittring, som den kapitalistiska arbetsdelningen medför. Och i alla dessa strejker arbetar vi för att föra in det revolutionära politiska perspektivet: PARTI - REVOLUTION - DIKTATUR - och slutligen KOMMUNISMEN.

Det bästa fackförbundet är klassens CENTRALISERADE RÖDA FACKFÖRBUND och inte små lokala inskränkta strejkkommittéer eller halvpolitiska, demokratiska och småborgerligt antifascistiska föreningar, typ FFF, som trotskisterna i Sverige klänger sig fast vid. För att upprätta detta KLASS-FACKFÖRBUND kämpar det Internationella Kommunistiska Partiet för en KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION, som har sin bas i det FACKLIGA PROGRAM som vi framställt på grundval av proletariats sekellånga kamperfarenheter och den kapitalistiska ekonomins objektiva motsättningar. Allt i syfte att ställa upp PROLETARIATETS POLITISKA EKONOMI (Marx) mot borgarklassens. Denna Kapitalets ekonomi kräver "hänsyn till den nationella ekonomin" och fordrar att proletariats skall hålla sig till det "samhällsekonomiska" uttrycket.

Att som trotskisterna avvisa de internationella kommunisternas FACKLIGA PROGRAM (se baksidan på KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION nr 3) som "ekonomism" för att det ställer uppgiften att försvara arbetarnas lön är ett bedrägeri. De kunde bara sabotera försöket till samordnad facklig kamp med proletärer i FFF genom billigt börssnack (som de kallar marxistisk ekonomi). De påstod att kampen mot arbetsintensiteten var en "konjunkturbetonad" paroll! Detta nonsens kunde de inte motivera och de tvingades därför ta till följande klyschor, "vi måste studera, det har vi inte undersökt ännu, vi måste vänta med besluten osv". Detta var trotskismens "klarhet" och därmed det maximum av klassförberedelse de kunde prestera.

När den fackliga kampen på grund av motsättningen mellan produktivkrafter och produktionsförhållanden radikaliseras dithän att den antar sin högsta form, DEN TOTALA GENERALSTREJKEN, så är det möjligt för kommunisterna att leda den över till det väpnade angreppet på Kapitalets statsmakt, men endast under förutsättning att det kommunistiska partiet i de tidigare kamperna oavbrutit sökt utbreda detta revolutionära perspektiv bland proletärerna. Ett sådant förberedelsearbete i klassen står i skarp motsättning till trotskisternas ekonomiska och politiska kretinism. Den enda förberedelse de kan tänka sig är övergångsreformer och liksom maostalinisterna vågar de inte ens viska GENERALSTREJK!

Trotskisterna har verkligen inte mycket att komma med: de kallar kriser för "recessioner" (som andra borgerliga ekonomer) och de tycks tro att vi nu befinner oss i ett revolutionärt läge (så mycket värre då, att de inte givit paroller om det väpnade upproret, störtandet av Kapitalets stat och proletariats diktatur). Detta påstår vi med stöd av deras analys av Maj-68 och den numera avlidna "Bolsjevikgruppens" kampanj "Kapitalismens kris och revolutionens aktualitet". Men vi befinner oss fortfarande i en djup och långvarig kontrarevolutionär period. Maj-68 i Frankrike var en fredlig generalstrejk som led nederlag. Ett av detta nederlags uttryck var att kontrarevolutionens allierade (stalinister i CGT, trotskister i det blivande La ligue etc.) lyckades hålla arbetarna inestängda i sk. fabriksockupationer. Det är inte fabriksarbetarklassen som skall gripa, utan den politiska makten och därför skall den kämpa för VÄPNAT UPPROR och PROLETARIATETS DIKTATUR, och det innan Kapitalet hunnit mobilisera sina kontrarevolutionära styrkor. "Makten stod" inte "till förfogande" och det är en illusion att förlita sig på stalinisterna. De har under femtio år varit kontrarevolutionens trogna tjänare och ingenting kan ändra detta förhållande. Att kräva "arbetarregering" är att bedra arbetarmassorna. En sådan "arbetarregering" underlättar inte proletariats makterövring, tvärtom det förvirrar bara arbetarmassorna och underlättar kontrarevolutionen.

Vårt parti gjorde allt för att strejken i Frankrike skulle bli segerrik och ge proletärerna en värdefull kamperfarenhet och en politisk erfarenhet, dvs en strejk med demonstrationer på gatan, kamp på gatan. Men styrkeförhållandet revolution/kontrarevolution var ännu mycket ogynnsamt och gaullisternas/stalinisternas lyckade valbluff visar om något att proletariats ännu inte var redo för revolutionen. En revolutionär kris utan ett kommunistiskt parti, som förberett och som leder proletariats är en omöjlighet. Därför är trotskisternas analys åt skogen. Det var aldrig en revolutionär situation utan bara en fredlig generalstrejk och inte alls likt 1905, då proletariats gjorde flera väpnade försök. (Se också RAPPORT OM DE SOCIALE KAMPE I FRANKRIK, KOMMUNISTISK PROGRAM nr 6)

Trotskisterna har en allmän syndikalistisk tendens (= att blanda samman fackliga och politiska organ och att se fackföreningarnas uppgift som lika med partiets). Detta är en följd av deras "övergångsprogram", som vill ge illusioner om att man, genom att bygga upp en organisatorisk struktur inom kapitalismen (fabrikskommittéer, arbetarmakt, arbetarkontroll osv) och genom krav på "strukture reformer" (typ "affärshemligheter" nas upphävande", "arbetarkontroll", "rörlig löneskala", "nationalisering" ar" osv) skall kunna störta kapitalismen. "Kampens egen dynamik ska göra att dessa maktorgan kommer i konflikt med borgarklassens stat" och därigenom skall arbetarna bli revolutionära. Hela övergångsprogrammet andas reformism. Det är en illusion att tro att reformkrav för att organisera arbetarna kring "övergångsmål" skulle göra dem revolutionära. Istället stärker det arbetarnas tro på reformismen. Ett typiskt exempel utgör artikeln om strejken på Volvo i RMF:s organ "Mullvaden" nr 1. Vad annat är den än ett reformistiskt hopkok, som inte nämner Kapitalets stat, som inte säger ett ord om väpnat uppror och proletariats diktatur utan bara vill ha arbetarkontroll över bandhastigheten. När Lenin förde fram kravet om "arbetarkontroll", så skrev han att det omedelbart måste följas av kravet på proletariats diktatur, ty endast då kan arbetarkontrollen förverkligas!

PARTIET, REVOLUTIONEN och DIKTATUREN är de vapen arbetarklassen behöver för sin frigörelse och det räcker inte med organisatoriska luftslott som skall så ut "dubbelmaktens frön". Revolutionen är resultatet av partiets förberedelsearbete och kapitalismens katastrof (kris eller krig) och först i denna situation (en revolutionär kris) kan sovjeterna-arbetarråden återuppstå: "SOVJETER UTAN REVOLUTION ÄR EN OMÖJLIGHET" (ur BETINGELSENA FÖR UPPRÄTTANDET AV SOVJETER från MOSKVA TESERNA 1920, som de svenska trotskisternas Partisanförlag av lätt förståliga skäl aldrig publicerade). Först

i den revolutionära situationen börjar kampen om makten, det väpnade upproret under det enda Kommunistiska Partiets ledning. Så förhåller det sig med "dubbelmakten", den är ett resultat av den revolutionära krisen och proletariats kamp mot borgarklassen och inte av en trotskistisk student-organisations "analys", projekt, organisatoriska strukturbyggnader eller reformistiska övergångskrav.

"KONJUNKTURPOLITIK" ELLER PRINCIPPOLITIK

Den svenska trotskismen har ett politiskt ordspråk: "konjunkturpolitik är all politik". Men att springa efter massorna för att "radikalisera" dem, att sända ut appeller till "kamrater, militanter, SSU:are" är en illusion och det skapar ännu fler illusioner. Att gå in i fronter, allianser och aktionsenheter för övergångsmål radikaliserar inte arbetarmassorna utan bara förvirrar dem. Så var fallet med fronten mot fascismen, för den borgerliga demokratin. Den spred bara de demokratiska illusionerna och bidrog till att proletariats kastades ut i ett nytt brodermord för de imperialistiska staternas erövringar.

På samma sätt förhåller det sig med RMF:s "entristiska" arbete med DFFG (De Förenade FNL-Grupperna). I Röda Häftet nr 9 skriver en förvirrad trotskist: "ta upp en allmän diskussion om den marxistiska linjen i Vietnamrörelsen (inom en småborgerlig rörelse för det borgerliga FNL finns det ingen marxistisk linje!). ...finns det nämligen (!) ingen färdig (sic!) trotskistisk linje angående DFFG. ...fortfarande på diskussionsstadiet" och sen inbjuder man som goda demokrater "alla kamrater inom DFFG att delta i denna (allmänna diskussion)". Det är tydligt att småborgarna i DFFG skall lära dem vad trotskism egentligen är!

I samma broschyr ropar man "folkfront - nej, enhetsfront - ja". Behövs det enhetsfront inom arbetarklassen eller skall de ha med alla småborgerliga skikt? Typiskt för deras antiimperialistiska kamp är försvaret av Rysslands imperialistiska erövringar under 2:a världskriget genom bildandet av "antifascistiska" fronter mot axelmakterna, allt detta som tjänade till att kasta ut proletariats i en ny världsslakt. Trotskisterna faller i "kamp mot barbariet". Precis som Kautsky gjorde under första världskriget. Hur tror de att det mot bakgrund av detta skulle vara möjligt "att förvandla det imperialistiska kriget till ett inbördeskrig" (Lenin) och att propagera "vår egen regerings nederlag är det mindre onda"?

Trotskisternas insats var ett förräderi och när de idag går in i fronter för att kämpa mot USA-imperialismen utan att ha världsrevolutionen som perspektiv, så tjänar de bara de europeiska borgarklassernas kamp mot den amerikanska imperialismen. Kampen mot det hotande tredje imperialistiska världskriget skall föras med proletariats revolution som grund, ty endast proletariats kan besegra imperialismen, som aldrig kan skiljas från kapitalismen, ty den är helt enkelt kapitalismens utbredning över hela jorden. Kampen mot imperialismen behöver inte diskuteras, den har stått klar sedan 1900-talets början. Aktivismens och spontanismens förbannade småborgare, som åberopar sig på Lenin, Trotskij och Luxemburg är bedragna. Lenin, Trotskij och Luxemburg var helt klara med denna fråga. De behövde inte inbjuda till "allmän debatt" för att få en "fast linje".

Trotskisterna har inte lärt sig det minsta av två imperialistiska världskrig, vilket exempelvis RMF:s politik gentemot DFFG visar. Om de inte varit så förbannat småborgerligt demokratiska så hade de vågat ta upp en kamp mot DFFG:s KONTRAREVOLUTIONÄRA SKITPOLITIK! Men som de småborgare de är, så ska de diskutera ihjäl sig innan de tar tummarna ur röven och går ut och skriker: "Men Sovjetunionen må vara aldrig så degenererad, den kan inte jämföras med en kapitalistisk stat"!!! Så kommer de att medverka i det tredje världskriget med sin förbannade "arbetarstat"analys: det kapitalistiska USSR skall försvaras med proletärt blod mot den stygga USA-imperialismen.

Trotskismens dyrkan av kunjunkturpolitik har fått den att i nr 4 av "Mullvaden" kritisera den kapitalistiska trafikpolitiken som ett massmord. Därmed har de ställt sig i spetsen för de gamla beundrarna av Statens Järnvägar och cykelgerillan i Stockholm. Men ur den småborgerliga aktivismen i Stockholms byalag, som kritiserar nedhuggandet av almar i Kungsträdgården, men inte förstår att den proletära världsrevolutionen är det enda som kan garantera mänsklighetens framtid, växer inte ett revolutionärt medvetande fram. Den är ett uttryck för småborgerskapets förtvivlan och maktlöshet, inte ett tecken på proletariats revolutionära styrka. Vidare uppmuntrar de en småborgerlig republikansk rörelse för Norrlands frigörelse från Sverige. Det är att sänka sig till samma nivå som den skånska nationalismen och Yngve Gamlins Jämtlandsrepublik. Detta uttrycker en total degeneration av trotskismen till en politisk gycklarförsamling, som bedriver samma slags struntpolitik som de amerikanska trotskisterna i YSA (USA), som vill stå i ledningen för "antikrigs-, neger-, chicano-, homofil-, kvinno- och (tro det om ni vill) arbetarrörelsen" (se KOMMUNISTISK PROGRAM nr 12, notis om YSA).

DEN PROLETÄRA REVOLUTIONENS TAKTIK

Åter från dessa spektakel till den taktiska frågan. Trotskismen har aldrig förstått de fel den Tredje Internationalen gjorde genom att acceptera "gå till massorna"-politiken, som antogs på den Tredje Kongressen 1921. Revolutionens styrka avhänger inte av partiets manövreriska taktik, utan av den objektiva revolutionära krisen, som bestäms av den ekonomiska krisens omfattning och av det förberedelsearbete partiet har kunnat göra i arbetarklassen. Om situationen är revolutionär, så dras miljoner proletärer till det KOMMUNISTISKA PARTIET OCH PROGRAMMET och vi behöver inte "gå till massorna". "Gå till massorna"-taktiken var ett tecken på att den objektiva revolutionära situationen var i nedåtgående och revolutionen hade redan lidit sina avgörande nederlag (Tyskland 1919, 1921, Ungern 1919, Finland 1918, Italien 1919-20).

Det enda man kan vinna genom sådana taktiska manövrer är att förvirra proletariats och sig själv. Att istället för skarpa skiljelinjer till centrismen och socialdemokratien, ställa upp parollen "politisk enhetsfront" var ett brott mot Moskvatesernas upptagelsebestämmelser och ett förräderi mot proletariats, ty centrismen är hjälpredda till den kontra-revolutionära socialdemokratien (se Noske, Ebert, Scheidemann i Tyskland, sabotaget i Ungern, förräderiet i Finland, Italien och Sverige osv). Att istället för "proletariats diktatur" ställa upp parollen "arbetarregering" förvirrar bara arbetarmassorna och leder till fredligt parlamentariskt övertagande av regeringsmakten i koalition med just dessa socialdemokrater och centrister (ex. Sachsen-Thüringen 1923).

Denna taktik var dubbelrevolutionens (den permanenta revolutionens) taktik överförd på det moderna av demokrati förpestade Europa och det var en dödfödd taktik. Jämför också hur Trotskij använder erfarenheter från Kersenskijregimen i övergångsprogrammet! Men i de utvecklade kapitalistiska länderna är revolutionen exklusivt proletär och vi avvisar alla om än aldrig så kortvariga allianser med andra samhällsskikt, dvs med deras partier och icke-marxistiska program. Att tro att vi i högt utvecklade kapitalistiska länder kan använda bolsjevikernas taktik i den ryska dubbelrevolutionen är en chimär.

På liknande sätt förhåller det sig med den olyckliga taktiklösningen av den parlamentariska frågan. Att använda sig av parlamentet betydde risker för spridande av demokratiska illusioner och idag, femtio år efter Moskvateserna står det klart att våra varningar för opportunistisk urartning var 100 %-igt berättigade. De parlamentariska liken som återstår av den Kommunistiska Internationalens partier utgör en bekräftelse på detta. Vi bekämpar därför valdeltagande och ropar: VAL ÄR FÖRRÄDERI! KROSSA RIKSDAGEN!

Erfarenheterna från särskilt Tyskland 1915 - 23, Italien 1915 - 20 bekräftar också centrismens roll i revolutionen. Centrismen dyker alltid upp i en revolutionär period. Den är ett objektiva fenomen som har samhälleliga orsaker. Den representerar ett befolkningsskikt. Centrismens funktion är att alltid avleda proletariatet från den revolutionära makterörringen, genom att ställa radikala men intetsägande paroller (typ arbetarkontroll, fabriksokkupation), som i den revolutionära situationen innebär ett förnekande av det väpnade upproret och den proletära revolutionen. Så är centrismen alltid kontrarevolutionens hjälpredda åt vänster under det revolutionära uppsvinget. När proletariatets styrka avtar kommer den vita terrorn öppet till uttryck. Det lönar sig inte att bekämpa centrismen med allianser, fronter etc., ty centrismen har objektiva samhälleliga orsaker och det enda sättet att bekämpa den är genom ett ursinnigt angrepp och fullständigt krossande. Ingen diskussion, ingen allians utan tillintetgörande! - Trotskismen har aldrig förstått detta och hur skulle dagens trotskister kunna förstå sin egen roll!

+ + +

Vi har visat att trotskismen som historisk riktning och tradition förnekar proletariatets kamperfarenheter och de av dem dragna teoretiska slutsatserna i doktrin och taktik. Utan att sålunda förstå marxismens och proletariatets grundprinciper och enhetliga taktiska lösningar, utan att förstå den vetenskapliga socialismen, den historiska och dialektiska materialismen och alltså utan den marxistiska analysmetoden är trotskisterna oförmögna att genomföra en endaste konkret analys! Och de konkreta analysernas resultat måste ovillkorligen stå i full överensstämmelse med det av klassdoktrinen anvisade historiska målet och metoden, taktiken, vägen och vapnen för att nå detta mål.

Men trotskismen känner inte detta! Nej, de avvisar varje tanke på teoretisk klarhet i marxismens grundfrågor, liksom dessas oföränderlighet. De betecknar sina egna tjattriga och pladdriga diskussioner som själva organisationens liv. Tillfälliga tyckanden och handuppräckningar avgör utgången av diskussionen och därmed den "konkreta analysens" resultat och efterföljande förändring i konjunkturpolitiken. De ersätter PROLETARIATETS HISTORISKA PROGRAM med vissa lärdes intellektuella och amöbaliknande teoretiska påfund!! (Studenterna som intellektuella ledare av revolutionen) De är dömda att fortsätta sin konjunkturpolitik utan perspektiv och med aktivismens förtvivlan (ex. EEC-aktionen, Världsbanksaktionen, Polen-demonstrationen osv) som enda tillgång. Och det hade de gärna fått göra om de inte var för att de påstår sig vara marxister och förvillar arbetarmassorna. Deras roll i det revolutionära uppsvinget presenterades samtidigt med lärdomarna av centrismen. - Denna gång har vi använt KRITIKENS VAPEN, i morgondagens revolution blir det VAPNENS KRITIK!

VARFÖR RYSSLAND INTE ÄR SOCIALISTISKT

DEL 5 - SOCIALISM OCH STATSKAPITALISM

Vår senaste artikel definierade den stalinistiska kontrarevolutionen som den avgörande vändpunkten i det bolsjevikiska partiets internationella politik då världsrevolutionens perspektiv offrades för "socialismen i ett enda land", den bedrägliga beteckning, som kom att dölja den fria utvecklingen av en ekonomi, som hela tiden utvecklades mot kapitalismen.

Genom att förklara denna kontrarevolution med inflytandet av de inhemska svårigheterna och tillbakagången i proletariats internationella kamp, understryker vi att den var den logiska konsekvensen av det svåra läget för en proletär makt, som tvingats att administrera borgerliga produktionsförhållanden.

På grund av de ytterst komplicerade förhållandena under denna stormiga historiska fas, tvangs vi att använda ett tillvägagångssätt, som är motsatt den traditionella didaktiska metoden, vilken går från det särskilda till det allmänna. Vi måste tvärtom i en fråga, vars olika sidor inte kan undersökas isolerade, genom en totalsyn först och främst sträva efter att bevisa de nära och oavvisliga förhållandena, som knyter samman de ekonomiska och politiska problemen, den sociala strategin i Rysslands inre och den kommunistiska revolutionens internationella roll. Med den föresatsen, var vi tvungna att länge och enträget uppehålla oss vid innebörden av de fraktionskamper, som från 1923 kom till uttryck i bolsjevikpartiets topp: det rörde sig inte om motsättningar mellan ekonomiska lösningar, av vilka några skulle varit socialistiska och andra inte, utan om skiljaktligheter rörande olika sätt att behålla makten i väntan på den internationella revolutionen. Vi måste mer detaljerat komma in på denna väsentliga punkt, för att återvända till ursprunget för den utveckling, som har lett den ryska ekonomin till dess nuvarande läge.

Låt oss åter igen slå fast, att den bolsjevikiska ekonomiska politiken, ända från revolutionens första år, underminerades av en motsättning, som på lång sikt kom att visa sig ödesdiger och som alla Rysslands och världens kommunister - ända till Stalins omsvängning - bara hoppades övervinna genom socialismens internationella seger. Men i väntan på denna seger - som för övrigt skulle bli problematisk - var det ändå nödvändigt att livnära den ryska befolkningen, att använda landets produktivkrafter på bästa sätt i det tillstånd de befann sig i, det vill säga med en småborgerlig handelsekonomi. Vilken var den bolsjevikiska formeln i denna fråga? Den var att inrikta alla produktiva ansträngningar mot statskapitalismen.

Varför "kapitalism"? Lenin förklarar det i sin text från april 1921, OM NATURASKATTEN (Valda Verk, del II:2, Förlaget för litteratur på främmande språk, Moskva 1956), varifrån vi hämtar alla citaten i denna artikel: "Socialismen är omöjlig utan den kapitalistiska storindustrins teknik, inrättad efter den moderna vetenskapens senaste rön ...". I själva verket finns det ingen annan "väg till socialismen" - underförstått på det rent ekonomiska området - än via kapitalackumuleringen, som "normalt" äligger det borgerliga samhället och inte proletariats diktatur. Men eftersom borgarklassen i Ryssland inte fullföljde sin historiska uppgift, måste proletariats ta itu med denna oundgängliga betingelse för socialismen. För att senare kunna avskaffa lönearbetet, var det nödvändigt att omvandla miljoner bönder till lönearbetare; de bönder som drev omkring på "den förtappade landsbygden", "där tiotals verst landsvägar, rättare sagt ofarbara vägar skiljer byarna från järnvägen, dvs från materiell förbindelse med kulturen, med kapitalismen, med storindustrin, med de stora

städerna." För att successivt kunna upphäva det handelsmässiga utbytet, var det nödvändigt att först införa det "... på alla dessa vidder, där det råder patriarkaliska förhållanden, halvbarbari eller rena rama barbariet." Det var likaså nödvändigt att befrämja "storindustrin" och den "moderna tekniken" genom att angripa det "patriarkaliska systemet, håglösheten", som var det sociala livets lott på den oändliga ryska landsbygden.

För Lenin och för alla verkliga marxister representerade förverkligandet av denna väldiga uppgift aldrig ett socialistiskt förverkligande, utan ren och skär kapitalism. Till skam och vanära för lärda professorer, som omformar stalinismens medvetna och kriminella förfalskningar till lärda dumheter "byggs" socialismen inte med arbeten i betong och stål; arbeten som är oundgängliga för att de moderna produktivkrafterna skall fungera: socialismen är att frigöra dessa redan existerande krafter och att krossa de hinder, som de föråldrade produktionsförhållandena ställer upp för dem.

Oktoberrevolutionens drama bestod i att det ryska proletariatet - till skillnad från det västerländska proletariatet, som, om det hade erövrat makten, bara hade en enda serie av hinder att bryta - just hade två och att de hinder som utgjordes av de borgerliga produktionsförhållandena var föråldrade i internationell och historisk skala, men ännu nödvändiga och oundgängliga i rysk nationell skala.

"Kapitalismen - skriver Lenin - är ett ont jämfört med socialismen. Kapitalismen är en välsignelse jämfört med de medeltida förhållandena, jämfört med småproduktionen, jämfört med byråkratismen, som är förbunden med småproducenternas splittring. Eftersom vi inte är i stånd att omedelbart gå över från småproduktionen till socialismen, så är kapitalismen i viss mån oundviklig som en spontan produkt av småproduktionen och utbytet och därför måste vi utnyttja kapitalismen (särskilt genom att leda in den i statskapitalismens strömfåra) som en förmedlande länk mellan småproduktionen och socialismen, som ett MEDEL, en VÄG, en METOD, ett SÄTT att stegra produktivkrafterna." (våra understrykningar, red).

Stalinismens största brott mot proletariatet - ett brott ännu mycket monstruösare än att ha massakrerat revolutionärer, underkastat de ryska arbetarna ett oerhört slaveri och utelämnat Västerlandets arbetare till deras demokratiska borgarklasser - är att ha gjort medlet, åberopat av Lenin, till mål; det är att omvandla en "historisk väg" till ett slutstadium och fullständigt likställa socialismen med kapitalismen och till den grad blanda samman korten, att socialismens uppgift - för det korkade pack som dyrkar Lenin medan de hånar vad han lärt - punkt för punkt har blivit kapitalackumulationen!

Men varför var det då, i det perspektiv som Lenin skisserade för Ryssland, fråga om statskapitalism? Därför att socialismen, som inte kunde förverkligas utan föregående kapitalistisk utveckling, naturligtvis inte heller kunde det "utan att proletariatet hade makten i staten". Staten som framträdde ur Oktoberrevolutionen var proletär; det vill säga den var resultatet av en revolution ledd av proletariatet, styrd av ett parti som var proletärt och beväpnat med själva detta proletariats särskilda doktrin. Detta var på det politiska planet. Men hur var det på det ekonomiska? Vari bestod här statens socialistiska karaktär? Lenin uttalar klart hur det ligger till med den saken: "Det har, tycks det mig inte funnits en enda kommunist, som förnekat att uttrycket "Socialistiska Sovjetrepubliken" innebär, att sovjetmakten är besluten att förverkliga övergången till socialismen, men det innebär ingalunda att det nuvarande ekonomiska systemet erkänns som socialistiskt."

Lenin, som i texten ofta använder termen "övergång", bemödar sig om att definiera det som Ryssland måste övergå till, för att från sitt nuvarande ekonomiska och sociala stadium nå fram till socialismen: "För närvarande är det just den småborgerliga kapitalismen som dominerar i Ryssland, och från den leder EN OCH SAMMA VÄG både till den statliga storkapitalismen och till socialismen, GENOM EN OCH SAMMA mellanstation, vilken kallas 'den av hela folket utövade registreringen och kontrollen över produktionen och produkternas fördelning'.". Och Lenin framhärdar: "Just emedan Ryssland inte kan gå framåt från sitt nuvarande ekonomiska läge utan att genomgå DET SOM ÄR GEMENSAMT för både statskapitalismen och socialismen (den av hela folket utövade registreringen och kontrollen), ...".

Lenins uppfattning är klar, även om man sedan fräckt virrat bort den: den väg som Ryssland måste följa för att komma till socialismen bestäms kategoriskt av detta lands ekonomiska och sociala läge efter revolutionen. Det är endast statens politiska natur, den proletära staten, som garanterar att man inte stannar på vägen, att man inte stannar för gott på någon av "mellanstationerna", som heter "varuproduktion i liten skala", "privatkapitalism" eller "statskapitalism", utan att man tvärtom fortsätter med full kraft mot det som ännu är avlägset, socialismen. Men detta - man måste upprepa det ända till leda - under den oundgängliga förutsättningen, att proletariats internationella seger, genom att krossa Kapitalets styrka i alla de stora världsmetropolerna, ger den ryska revolutionens "lokomotiv" grönt ljus över hela linjen!

Om detta klara perspektiv idag döljs under en outredbar härva av förvirringar, så är det utan tvivel i första hand på grund av stalinismens skamlösa förfälskningar. Men det är framför allt på grund av den historiska utvecklingens förlopp, som registrerar nederlag på nederlag för proletariats, förnekande på förnekande av dess parti. Den proletära rörelsens allmänna tillbakagång, som bekräftas på alla områden, har fullbordat de värsta förödelser i den kunskap som proletariats kan få ur sin egen historia. Man finner det mest uppenbara beviset på detta i det faktum att Oktoberrevolutionen har förvanskats, inte bara av stalinismen, utan också av de flesta antistalinister.

Detta gäller särskilt den "extremistiska" synpunkten, att revolutionens misslyckande måste tillskrivas det "leninistiska" begreppet statskapitalism. I nästa artikel kommer vi att visa, att detta argument störtar samman inför den odiskutabla verkligheten: detta ekonomiska stadium - ett enkelt "steg framåt", enligt Lenin - har stalinismen inte ens nått. Det är ett odiskutabelt bevis på att man inte kan identifiera dess förmenta förverkligande med den stalinistiska kontrarevolutionens triumf. Under den väldiga impulsen från statskapitalismen har den ryska ekonomiska utvecklingen bara förmått att delvis bryta ut ur småproduktionens band.

Många antistalinister, som inte ställer upp andra kriterier än "demokrati", "politisk moral" eller "en bättre organisationstyp", fördömer Lenins lära, därför att den enligt dem blandar samman socialism och statskapitalism. Det är en gemensam villfarelse för flertalet av den ryska revolutionens kritiker från höger och vänster. Hos Lenin blir - som vi såg tidigare - statskapitalismen nödvändig bara för att ersätta en mer än otillräcklig utveckling av den spontana kapitalismen och ingenting utöver detta. Det är ett syfte strikt underordnat de "ryska betingelserna", som är fullständigt utan överensstämmelse med betingelserna för den proletära revolutionen i de utvecklade länderna. Där vidtas med en gång de första socialistiska åtgärderna, särskilt det omedelbara avskaffandet av lönearbetet. Det som är internationellt i Oktoberrevolutionen är dess karakteristiska politiska drag: den allmängiltiga nödvändigheten av proletariats diktatur. Allt det som i Oktoberrevolutionen rör de ryska ekonomiska problemen ligger på det stora hela taget hitom socialismen.

De gnatiga "extremister", som omvandlar det som bara var ett övergångsmål för den proletära ledningen av en efterbliven ekonomi till en principiell utgångspunkt, till en doktrinär fråga, anstiftar samma förvirring som tillät stalinismen att triumfera i den internationella arbetarrörelsen.

(forts. i nästa nummer)

+ + +

AXELN KINA-PAKISTAN

"The Financial Times" av den 29 april tillkännager att en fyrfilig väg som förbinder den kinesiska provinsen Sinkiang med det pakistanska Himalaya nyligen invigts. Den trafikeras dagligen av ett hundratal lastbilar som för fram kinesiska militärleveranser till de pakistanska styrkorna, liksom diverse produkter som Västpakistan kom att sakna till följd av strejken i den östra provinsen.

Tack vare denna väg, finner de varor som Kina söker att exportera (se bara på det mottagande man gav "affärsmän" från hela världen vid den senaste Kantonmässan) ett tillträde via den pakistanska hamnen Karachi till Arabiska Havet och Indiska Oceanen, följaktligen till de arabiska och afrikanska marknaderna. Där har jordmänen förberetts genom att ett tiotal arabländer och åtskilliga afrikanska länder under de senaste åren diplomatiskt erkännt Kina.

"National Shipping Corporation", sjöfartskompaniet som tillhör den pakistanska staten, har för avsikt att fördubbla sin flotta på fem år, då man förutsett den kinesiska handels expansion via Karachi och den gamla sidenvägen. En god affär för båda: utvecklandet av handelsutbytet "i ömsesidigt intresse" mellan de två länderna, tillträdet till Mellanösterns och Afrikas marknader för de kinesiska varorna mot kinesiska frakt- och lånefördrag med den pakistanska staten, perspektivet för Kina att förstärka sitt politiska inflytande och följaktligen sin ställning gentemot stormakterna på platsen.

Men för att alla de vackra projekten skulle kunna förverkligas, var det nödvändigt att först hjälpa den pakistanska staten att blodigt krossa revolten i den östra provinsen. Endast blindheten och naiviteten hos våra "maoister" får dem till att tro, att det "socialistiska" Kina skulle stödja Östpakistan eländiga och överexploaterade massor, vilka för att kunna hävda sig på de borgerliga alliansernas marknad har den allvarligaste av brister: den att inget ha att sälja eller att byta.

Nu när ordningen är återställd, andas "the Financial Times" lättare: kursen på jute, som revolten fick att stiga i höjden, har sjunkit, den förestående skörden förutsägs bli god och Storbritannien har garanterats sina skeppslaster. Den engelska drottningen kan inte annat än skicka medaljen för ordningens upprätthållande till ordförande Mao.

(Ur LE PROLETAIRE Nr 104)

+
+ +

Indledningen til det parlamentariske spørgsmål i Kommunistisk Internationale.

Det karakteristiske ved Kommunistisk Internationale er, at dette verdensparti - efter den første revolutionære bølge i Europa - opstiller en række teser om taktiske spørgsmål, der skal udgøre hjælpemidler i en mindre gunstig situation.

De vigtigste taktiske løsninger, der blev besluttet, var det revolutionære arbejde i parlamenterne, korporativerne, fagforbundene og for det engelske Kommunistpartis vedkommende arbejdet i det superopportunistiske Labour Party, der var tilsluttet II Internationale. Af disse løsninger måtte det italienske venstre afvise udnyttelsen af parlamentet.

Parlamentet er det formelle udtryk for borgerskabets herredømme, hvis ideologiske våben er den demokratiske tankekonstruktion, ifølge hvilken historien ikke afgøres af kamp mellem klasser, men af individers stemmeafgivning. - Individets stemmeafgivning er ifølge marxismen uforenelig med klassekampen og det proletariske diktatur, der netop har den historiske opgave at tilintetgøre borgerskabet, kapitalismen og demokratiets.

Da revolutionen stod på historiens dagsorden, mente de bolshevikiske ledere af den russiske Oktoberrevolution, at sejiens uundgåelighed kun gav kommunisterne én opgave: at undgå forsinkelser. Agitationen for revolutionen havde en sådan kraft, at uanset hvor den blev fremført, ville den altid have sin virkning. Det Italienske Venstre mente, at netop ved at undlade at agitere i kapitalens højborg, Parlamentet, ville den kommunistiske propaganda understrege sit endemåls totalitære og revolutionære karkater, og derfor stå stærkere og træde klarere frem. I tilfælde af, at revolutionen led nederlag (som det skete), ville de kommunistiske repræsentanter i parlamenterne udgøre brohovedet for kontrarevolutionens korruperende indtrængen i partiet.

På dette grundlag blev diskussionen ført mellem abstentionister og bolshevikker samtidig med, at uprogrammatiske revolutionære retninger (IWW i Amerika, Shop Stewards komitéerne i Storbritanien, Arbejder-Unionerne i Tyskland) rejste problemet udfra en nærmest upolitisk opfattelse af kampens forløb, hvorved III Internationales arbejde med dette spørgsmål blev forplumret og forvirret.

Bucharins rapport på Anden Kongres, som ellers forsøgte at skelne mellem IWWs og abstentionisternes synspunkter, er netop karakteristisk ved bolsjevikernes dybe mistro til den unge kommunistiske antiparlamentarisme, der hurtigt havde slået rødder i Vestens kommunistiske partier (USA, Tyskland, Østrig, Belgien, Holland, Ungarn, Spanien) men som på Anden Kongres kun blev fremført af Den Kommunistiske Abstentionsfraktion (i det dengang endnu ikke splittede italienske Socialistparti) og støttet af de belgiske, schweiziske og danske kommunister.

Dette skyldtes, at bolshevikerne i perioden mellem de to kongresser (1919-20) havde indledt et opgør med de nævnte spontane og ofte overfladiske reaktioner på opportunismen, der blev båret af unge proletariske og dybt revolutionære organisationer, hvor syndikalistiske elementer imidlertid - v.h.a. Sorels simple føderalisme og automisme - havde let spil i deres propaganda mod de kommunistiske centralistiske principper, fordi de lokale partier, der tilsluttede sig III Internationale, for det meste endnu var ledede af centristeriske retninger og førte en opportunistisk og parlamentaristisk politik (Tyskland, Italien, Norge, Sverige, Tjekoslovakiet). - Dette opgørs hovedværk er Lenins "Ekstremismen, Kommunismens børnesygdom", der - selvom det også var vendt mod reformismen og centrismen - kunne bruges af disse kontrarevolutionære retninger mod den rene marxistiske abstentionisme, der blev ledet af Det Italienske Venstre.

Stalinismen, maoismen og trotskismen har flittigt fulgt den vej, som allerede Levi, Serrati, Smeral, Cachin, E. Christiansen, Trän-mäl og Z. Höglund forstod at udnytte, efter den havde fået det blå stempel af de oprigtigt revolutionære bolshevikker. Af disciplin mod den revolutionære Internationale fulgte de italienske abstentioni-ster princippet om revolutionær parlamentarisme, men den historiske bekræftelse på deres forudsigelser lod ikke vente på sig.

Vi har grundigt belyst det parlamentariske spørgsmål, der har dybe rødder i den marxistiske opfattelse af demokratiet og klasse-partiets organisation, i den franske tekst LA QUESTION PARLEMENTAIRE DANS L'INTERNATIONALE COMMUNISTE og i den italienske O PREPARAZIONE ELETTORALE. Disse tekster bringer teser, taler og manifeste fra III Internationale (af hvilke nogle er bragt i dette nr. af KP) samt adskillige andre dokumenter fra Det Kommunistiske Venstres gennemarbejdning af dette problem.

Uddrag af Bucharins rapport om det parlamentariske spørgsmål. III Internationales Anden Kongres - 1920.

"

Jeg kommer nu til den anden gruppe, der her er repræsenteret af kammerat Bordiga. Han hævder, at man ikke skal sammenblande hans standpunkt med den principielle antiparlamentarisme (IWW - red.), og jeg må sige, at hans standpunkt - formelt betragtet - udelukkende går ud fra teoretiske præmisser. Kammerat Bordiga hævder, at netop fordi den nuværende epoke er den proletariske massekampes epoke, epoken med borgerkrig, skal vi afholde os fra at gå ind i parlamentet udfra dette specifikke, historiske standpunkt. Det er hans mening. Men jeg tror, at det er muligt at vise, at der går en bro fra kammerat Bordiga's taktik over til de principielle antiparlamentariskeres taktik.

.....

Vi har aldrig frygtet at arbejde side om side med de borgerlige, med de socialrevolutionære og tilogmed med kadetterne, thi vi havde en bestemt revolutionær taktik, en klar og utvetydig politisk linie. Det er her problemet ligger, det er spørgsmålet om partiet. Hvis I har et virkeligt kommunistisk parti, så skal I ikke frygte for at sende en af jeres folk ind i det borgerlige parlament, thi han vil virke som det er en revolutionærs pligt at virke.

TENDENSERNE I III INTERNATIONALE

Uddrag af: Il Soviet - 23-5-1920

"Vor abstentionisme hidrører fra den store betydning, som vi til-lægger den politiske opgave, der i den nuværende historiske epoke hø-rer de Kommunistiske Partier til: opstand og erobring af den poli-tiske magt, oprettelse af proletariatets diktatur og af Sovjetsyste-met. Da den største hindring for denne kamp er det borgerlige demo-kratis traditioner og politiske partier samt dets aflæggere, der i-gennem en socialisme a la II Internationale knytter dette demokrati til arbejdermasserne, så fastslår vi, at det er absolut nødvendigt at bryde enhver forbindelse mellem den revolutionære bevægelse og de borgerlige repræsentationsorganer, at isolere det parlamentariske demokratis stinkende lig".

Note:

Om dette spørgsmål se endvidere:

- 1) DE TROTSKISTISKE OPPORTUNISTER GENOPLIVER DEN "REVOLUTIONÆRE PAR-LAMENTARISMES" UHELDSSVANGRE TAKTIK (KP 3)
- 2) KP3: Noter s. 20, 21, og 22
- 3) ORGANISK CENTRALISME (KP 7,8,9 og 10)
- 4) SVENSKA MAOSTALINISMEN FÖLJER DEN MOSKVASTALINISTISKA OPPORTUNIS-MENS PARLAMENTARISKE VÄG (KP 7)
- 5) PARTIETS KARAKTERISTISKE TESER (KVT 1)

PARLAMENTARISMEN OG KAMPEN FOR SOVJETTERNE
Cirkulære fra den Kommunistiske Internationales Eksekutivkomité

Kære kammerater!

Den revolutionære bevægelses nuværende fase har, blandt andre spørgsmål, hårdt og brutalt sat spørgsmålet om parlamentarismen på dagsordenen. I Frankrig, Amerika, England, Tyskland tilslutter samtidig med klassekampens skærpe alle revolutionære elementer sig den kommunistiske bevægelse, idet de forener sig eller koordinerer deres handlinger under parolen om sovjetmagt. De anarko-syndikalistiske grupper og de grupper, der blot kalder sig anarkister, slutter sig til den generelle strøm. Den Kommunistiske Internationales Eksekutivkomité hilser dem på det varmeste velkommen.

I Frankrig udgør den syndikalistiske gruppe omkring kammerat Pericat kernen i det kommunistiske parti; i Amerika, og til dels også i England, føres kampen for sovjetterne af organisationer som I.W.W. (Industrial Workers of the World). Disse grupper og strømninger har altid optrådt aktivt imod de parlamentariske kampmetoder. På den anden side er de elementer af det kommunistiske parti, som har deres oprindelse i de socialistiske partier, for det meste tilbøjelige til også at anerkende aktioner i parlamentet (Loriot-gruppen i Frankrig, A.S.P. i Amerika, I.L.P. i England osv.). Alle disse strømninger, som for enhver pris og hurtigst muligt skal forenes i det kommunistiske parti, må have en fælles taktik. Spørgsmålet må derfor afgøres på fællesbasis, og den Kommunistiske Internationales Eksekutivkomité henvender sig med dette cirkulære, der i særlig grad er helliget dette spørgsmål, til alle broderpartier.

Det generelle forenende program er i nuværende øjeblik anerkendelsen af kampen for proletarietets diktatur i sovjetmagts skikkelse. Historien har opstillet spørgsmålet på en sådan måde, at det netop udgør skillelinien mellem det revolutionære proletariet og opportunisterne, mellem kommunisterne og socialforræderne. Det såkaldte Centrum (Kautsky i Tyskland, Longuet i Frankrig, I.L.P. og visse elementer af B.S.P. i England, Hillquit i Amerika) er trods alle dets forsikringer en objektiv antisocialistisk strømning, fordi det ikke kan og ikke vil føre kampen for proletarietets sovjetdiktatur. Derimod har de grupper og partier, der tidligere forkastede enhver politisk kamp (f.eks. nogle anarkistiske grupper), ved at anerkende sovjetmagten, proletarietets diktatur, frasagt sig deres hidtidige antipolitiske karakter, fordi de har anerkendt ideen om arbejderklassens erobring af magten, den magt, der er nødvendig til undertrykkelsen af bourgeoisiets modstand. Herigennem, gentager vi, er der fundet et fælles program, programmet for kampen for sovjetdiktaturet.

De gamle skillelinier i den internationale arbejderbevægelse har ganske klart overlevet sig selv. Krigen har skabt en ny gruppering. Mange af de anarkister eller syndikalister, som forkastede parlamentarismen, har i de fem krigsår optrådt lige så nedrigt og forræderisk, som det officielle socialdemokratiske gamle ledere, der tager Marx' navn forfængeligt. Kræfterne mobiliseres omkring en ny linie: på den ene side de der er for den proletariske revolution, for sovjetterne, for diktaturet, for masseaktioner, der fører til væbnet opstand; på den anden side de der er imod. Dette er hovedspørgsmålet i dag. Omkring denne skillelinie vil de nye foreninger slutte sig sammen, ja de gør det allerede.

I hvilket forhold står anerkendelsen af sovjetterne til parlamentarismen? Her må man skærpt adskille to spørgsmål, som rent logisk ikke har noget tilfælles: spørgsmålet om parlamentarismen som en ønskværdig form for statsordningen, og spørgsmålet om udnyttelsen af parlamentarismen til at fremme revolutionens udvikling. Kammeraterne forveksler ofte disse to spørgsmål, hvilket har en overordentlig skadelig indflydelse på hele den praktiske kamp. Lad os behandle disse spørgsmål et efter et og drage alle de nødvendige konklusioner.

Hvad er det proletariske diktaturs form? Vi svarer: sovjetterne. Dette er bevist gennem de russiske erfaringer, erfaringer, der har betydning for hele verden. Kan sovjetmagten forenes med parlamentarismen? Nej, og atter nej. Den er absolut uforenelig med de eksisterende parlamenter, fordi parlamentmaskineriet udtrykker bourgeoisiets koncentrerede magt. De deputerede, deputeretkamre-

ne, deres aviser, bestikkelsessystemet, parlamentarikernes hemmelige forbindelser med bankernes ledere, forbindelsen med alle den borgerlige stats apparater, - alle disse ting er lænker for arbejderklassen. De må sprænges. Bourgeoisiets statsmaskine, og følgelig det borgerlige parlament, må knuses, splittes ad, tilintetgøres, og på ruinerne skal en ny magt organiseres, en magt der ligger hos arbejderklassens organisationer, "arbejderparlamentet", dvs. sovjetterne. Kun arbejderklassens forrædere kan bedrage arbejderne med håbet om en "fredelig" social omvæltning ad de parlamentariske reformers vej. Sådanne folk er de mest forbitrede fjender af arbejderklassen, og man må føre den ubarmhertigste kamp imod dem; intet kompromis med disse folk kan tillades. Derfor er parolen for ethvert borgerligt land: "Ned med parlamentet! Leve sovjetmagten!"

Man kan dog stille spørgsmålet: Nuvel, I forkaster de nuværende borgerlige parlaments magt; hvorfor organiserer I så ikke nye, mere demokratiske parlamente baseret på ægte **al**mindelig valgret? Under den socialistiske revolution tilspidsses kampen på en sådan måde, at arbejderklassen må handle hurtigt og beslutsomt og ikke give klassefjenden, der befinder sig i arbejderklassens egne rækker, adgang til magtorganisationer. Disse krav imødekommes ene og alene af sovjetterne af arbejdere, bønder, soldater, matroser, valgt på fabrikkerne, på landbrugsbedrifterne, på kasernerne. Således skal spørgsmålet om den proletariske magts form fremstilles. Regeringen skal nu styrtes: Konger, præsidenter, parlamente, deputeretkamre, konstituerende forsamlinger. Alle disse institutioner er vore svorne fjender, og må tilintetgøres.

Lad os nu gå over til det andet grundspørgsmål: Kan de borgerlige parlamente udnyttes til at fremme den revolutionære klassekamps udvikling? Dette spørgsmål er, som vi før bemærkede, rent logisk på ingen måde beslægtet med det første spørgsmål. Man kan bestræbe sig for at ødelægge en eller anden organisation ved netop at indtræde i den, "udnytte" den. Det er vore klassefjender udmærket klar over. Se blot hvordan de udnytter de officielle socialdemokratiske partier, fagforbundene og lignende organisationer til deres egne formål. Lad os tage det mest ekstreme eksempel. De russiske kommunister, bolshevikkerne, deltog i valgene til den konstituerende forsamling. De deltog i møderne. Men de mødte frem for i løbet af 24 timer at jage den konstituerende forsamling fra hinanden og gennemføre sovjetternes totale magt. Det bolshevikiske parti **havde** også deputerede i den zaristiske Rigsduma. Betyder det, at de på det tidspunkt "anerkendte" dumaen som en ideel eller i det mindste antagelig form for statens organisering? Det ville være det rene vanvid at drage en sådan konklusion. De sendte deres repræsentanter derhen, for også fra denne side at rykke frem mod den zaristiske magts apparat, for også at fremme selvsamme dumas tilintetgørelse. Det var ikke uden grund, at den zaristiske regering idømte de bolshevikiske "parlamentarikere" fængselsstraffe for "højforræderi". De bolshevikiske ledere udførte også et illegalt arbejde, når de, skønt midlertidigt, udnyttede deres immunitet til at samle masserne til angreb på zarismen. Men en sådan "parlamentarisk" virksomhed fandt ikke blot sted i Rusland. Tag Tyskland og Liebknechts virksomhed. Den afdøde kammerat var mønsteret på en revolutionær, og var der mon noget antirevolutionært i, at han fra den forbandede prøjssiske Landdags talerstol kaldte soldaterne til oprør mod denne Landdag? Tværtimod. Også her ser vi det fuldstændigt tilladelige og nyttige i udnyttelsen. Hvis Liebknecht ikke havde været deputeret, havde han aldrig kunnet gennemføre en sådan aktion: Hans taler havde ikke vundet samme genklang. Tilfældet med de svenske kommunister i parlamentet overbeviser os også derom. I Sverige spillede og spiller kammerat Höglund den samme rolle som Liebknecht i Tyskland. Idet han udnytter sin plads som deputeret, bidrager han til afsløringen af det borgerlig parlamentariske system; ingen i Sverige har gjort så meget for revolutionens sag og for kampen mod krigen som vores ven. I Bulgarien ser vi det samme. De bulgarske kommunister har med succes udnyttet parlamentets talerstol i revolutionært øjemed. Under de sidste valg har de opnået 47 pladser som deputerede. Kammeraterne Blagojew, Kirkow, Kolarow og andre ledere af Bulgariens Kommunistiske Parti forstår at tvinge parlamentets talerstol til at tjene den proletariske revolutions sag. Et sådant "parlamentarisk arbejde" kræver en særlig dristighed og en særlig revolutionær ånd: her er kammeraterne sat på særligt farlige poster; de lægger miner for fjenden, medens de befinder sig i fjendens lejr; de går oven i købet ind i parlamentet, for at få denne

maskine i deres hænder, for at hjælpe masserne bag parlamentets mure med at sprænge selvsamme parlament i luften.

Går vi ind for bevarelsen af de borgerlige "demokratiske" parlamenter som statsforvaltningens form?

Nej, på ingen måde. Vi er for sovjetterne.

Men går vi ind for udnyttelsen af disse parlamenter til vort kommunistiske arbejde, så længe vi endnu ikke har kræfter til at styrte parlamentet?

Ja, dette går vi ind for - under forudsætning af en hel række af betingelser.

Vi er ganske klar over, at der i Frankrig, Amerika og England endnu ikke er opstået sådanne parlamentarikere fra arbejdernes midte. Der har vi hidtil set et billede på parlamentarisk forræderi. Det er imidlertid intet bevis for det forkerte i den taktik, som vi mener er rigtig. Årsagen ligger blot deri, at proletariatet ikke havde et revolutionært parti af samme slags som bolshevikkerne eller de tyske spartakister. Når et sådant parti er tilstede, kan tingene ændres helt. I særdeleshed er det nødvendigt: 1) at kampens tyngdepunkt ligger uden for parlamentet (strejker, opstande og andre former for massekamp); 2) at aktionerne i parlamentet er forbundet med denne kamp; 3) at de deputerede også udfører illegalt arbejde; 4) at de handler efter ordre fra centralkomiteen, idet de underordner sig denne; 5) at de i deres adfærd ikke tager hensyn til de parlamentariske former (ikke frygter direkte sammenstød med det borgerlige flertal, taler "hen over dette" osv.). Om man skal deltage i valgene i det givne øjeblik, afhænger af en hel række konkrete betingelser, som i ethvert land i ethvert givet øjeblik må overvejes ganske nøje. De russiske bolshevikker var for boykot af valgene til den første Rigsduma i 1906. Og de samme bolshevikker var for deltagelse i valgene til den anden Rigsduma, da det havde vist sig, at bourgeoisi- og godsejermagten i Rusland endnu ville herske en del år. Før valgene til den tyske nationalforsamling i 1918 var en del af spartakisterne for deltagelse i valgene, den anden del var imod. Spartakisternes parti forblev dog et samlet kommunistisk parti.

Vi kan i princippet ikke give afkald på udnyttelsen af parlamentarismen. Bolshevikernes parti erklærede i foråret 1918 på dets 7. kongres, da det allerede var ved magten, i en særlig resolution, at de russiske kommunister, såfremt det borgerlige demokrati i Rusland ved et særligt tilfælde af omstændigheder endnu engang skulle komme til magten, kunne blive tvunget til at vende tilbage til udnyttelsen af den borgerlige parlamentarisme. Man må også i denne henseende give et vist spillerum.

Hvad vi i særlig grad ønsker at understrege er følgende: Den virkelige løsning af spørgsmålet finder under alle omstændigheder sted uden for parlamentet, på gaden. Det er allerede nu klart, at strejker og opstand er de eneste metoder i den afgørende kamp mellem arbejde og kapital. Derfor skal kammeraternes hovedbestræbelser bestå i arbejdet med mobilisering af masserne. Grundlæggelsen af partiet, dannelsen af egne grupper i fagforbundene og erobringen af disse, organiseringen af sovjetter efterhånden som kampen skrider frem, ledelsen af massernes kamp, agitationen for revolutionen - blandt masserne - alt dette hører til i første række; parlamentarisk aktion og deltagelse i valgkampagnen er kun et af hjælpemidlerne i dette arbejde - intet derudover.

Når det forholder sig således - og herom hersker der ingen tvivl - så er det indlysende; at det ikke er værd at splitte sig op i to grupper, hvis meninger kun afviger omkring dette nu sekundære spørgsmål. Den parlamentariskestitutions praksis har været så afskyelig, af selv de bedste kammerater har fordomme i dette spørgsmål. Disse skal overvindes i den revolutionære kamps forløb. Vi henvender os derfor indtrængende til alle grupper og organisationer, der fører en virkelig kamp for sovjetterne, og appellerer til dem om at bevare den størst mulige enhed, endog trods uenigheden i dette spørgsmål.

Alle, der er for sovjetterne og proletariatets diktatur, vil snarest muligt slutte sig sammen og danne et forenet kommunistisk parti.

1. september 1919

med kommunistisk hilsen
formand for den Kommunistiske
Internationales Eksekutivkomité
G. Sinowjew

TESER OM DE KOMMUNISTISKE PARTIER OG PARLAMENTARISMEN.

(fremlagt på den kommunistiske Internationales II kongres, 2. august 1920).

I) Den nye epoke og den nye parlamentarisme.

De socialistiske partiers stilling til parlamentarismen var i begyndelsen, på I. Internationales tid, den, at man skulle udnytte det borgerlige parlament i agitationsøjemed. Deltagelsen i parlamentet blev betragtet ud fra synspunktet om udviklingen af klassebevidstheden, dvs. proletariats vågnende klassefjendskab mod den herskende klasse. Dette forhold ændrede sig ikke på grund af teorien, men derimod på grund af den politiske udvikling. Gennem den uafbrudte vækst i produktivkræfterne og udvidelsen af det kapitalistiske udbytningsområde styrkedes kapitalismen, og med den de parlamentariske stater.

Dette resulterede i : de socialistiske partiers parlamentariske taktiks tilpasning til det borgerlige parlaments "organiske" lovgivende arbejde, den stadig større betydning af kampen for reformer inden for kapitalismens rammer, socialdemokratiets såkaldte minimumsprogramms herredømme, maximumprogrammets forvandling til en diskussionsformel for et yderst fjernt "endemål". På dette grundlag udviklede sig da fænomener som parlamentarisk stræben, korruption, åbent eller skjult forræderi mod arbejderklassens mest elementære interesser.

III Internationales forhold til parlamentarismen bestemmes ikke af en ny doktrin, men derimod i en ændring af selve parlamentarismens rolle. I den foregående epoke har parlamentet, som værktøj for den ekspanderende kapitalisme, udrettet et på en vis måde historisk progressivt arbejde. Men under den tøjlesløse imperialismes nuværende betingelser, har parlamentet forvandlet sig til et værktøj for løgnen, bedraget, volden og den enerverende sludren. Stående over for de imperialistiske ødelæggelser, plyndringer, undertrykkelser og røverier mister parlamentariske reformer, der er blottet for system, konsekvens og planmæssighed, enhver praktisk betydning for de arbejdende masser.

Som hele det borgerlige samfund, således mister også parlamentarismen sin styrke. Den pludselige overgang fra den organiske til den kritiske epoke, skaber grundlaget for en ny taktik for proletariats på parlamentarismens område. Således har det russiske arbejderparti (bolschevikkerne) allerede i den forudgående periode udarbejdet den revolutionære parlamentarismes grundtræk, idet Rusland siden 1905, hvor det blev bragt ud af politisk og social ligevægt, trådte ind i stormenes og rystelsernes periode.

For så vidt nogle socialister, der hælder til kommunismen, henviser til, at øjeblikket for revolutionen endnu ikke er inde i deres lande, og afslår at splitte sig ud fra de parlamentariske opportuniste, så går de, ifølge sagens natur, ud fra den bevidste vurdering af den forestående epoke som en epoke med relativ stabilitet i det imperialistiske samfund, og de antager, at en koalition med Turati og Longuet på dette grundlag kan udvise praktiske resultater i kampen for reformer.

Den teoretisk klare kommunisme vil derimod vurdere karakteren af den nuværende epoke rigtigt. (Kapitalismens højdepunkt; imperialistisk negation og selvødelæggelse; borgerkrigens uafbrudte vækst, osv.). I de forskellige lande kan formerne for de politiske forbindelser og grupperinger være forskellige. Det principielle forbliver overalt dog et og det samme; det drejer sig for os

om den umiddelbare politiske og tekniske forberedelse af proletarietets opstand, som skal tilintetgøre den borgerlige og oprette den nye proletariske magt. For kommunisterne kan parlamentet på nuværende tidspunkt i intet tilfælde være skuepladsen for kampen om reformer, om forbedring af arbejderklassens situation, som det i visse øjeblikke af den foregående periode var tilfældet. Det politiske tyngdepunkt er nu helt og aldeles flyttet uden for parlamentets grænser. På den anden side er bourgeoisiet, ikke blot i kraft af dets forhold til de arbejdende masser, men også i kraft af dets indviklede vekselforhold inden for de borgerlige klasser, tvunget til, på den ene eller den anden måde, at gennemføre en del af dets forholdsregler i parlamentet, hvor de forskellige klikker handler om magten, åbenbarer deres stærke sider, forråder deres svage sider, blotter sig osv.

Derfor er det arbejderklassens umiddelbare historiske opgave, at rive dette apparat ud af hænderne på den herskende klasse, ødelægge, tilintetgøre det, og i dets sted sætte nye proletariske magtorganer. Men samtidig er arbejderklassens revolutionære stab stærkt interesseret i at have kendskab til bourgeoisiets parlamentariske indretninger, for at lette arbejdet med at ødelægge disse. Herudaf fremstår ganske klart den grundlæggende forskel mellem taktikken for kommunisten, der træder ind i parlamentet med revolutionære mål, og den socialistiske parlamentarikers taktik. Sidstnævnte går ud fra forudsætningen om relativ stabilitet, om den ubestemte varighed af det bestående herredømme. Han gør det til sin opgave med alle midler at opnå reformer, og er interesseret i, at ethvert opnået resultat bliver vurderet på behørig vis af masserne, som den socialistiske parlamentarismes fortjeneste (Turati, Longuet og Co.).

I den gamle tilpasningsparlamentarismes sted træder den nye parlamentarisme som et værktøj til at tilintetgøre parlamentarismen overhovedet. Den gamle parlamentariske taktiks modbydelige traditioner har imidlertid drevet nogle revolutionære elementer ind i de principielle antiparlamentaristers lejr (I. W. W.), de revolutionære syndikalister (K.A.P.D.). Den anden kongres vedtager derfor følgende teser.

II) Kommunismen, kampen for proletarietets diktatur og udnyttelsen af det borgerlige parlament.

1. Parlamentarismen som et statssystem er blevet bourgeoisiets "demokratiske" styreform, da bourgeoisiet på et vist udviklingstrin behøver illusionen om en folkerepræsentation, som udadtil synes at være et "folkevilje"-organ stående udenfor klasserne, men som faktisk er et instrument til tvang og undertrykkelse i den herskende kapitals hænder.

2. Parlamentarismen er en bestemt form for statsordning, hvorfor den overhovedet ikke kan være formen for et kommunistisk samfund, som hverken kender til klasser, klassekamp eller nogen form for statsmagt.

3. Parlamentarismen kan heller ikke en form for proletarisk statsadministration i overgangsperioden fra borgerskabets diktatur til proletarietets diktatur. Når klassekampen tilspidser, når den bliver til borgerkrig, må proletariet uundgåeligt opbygge sin statsorganisation som en kamporganisation, hvortil repræsentanter fra den tidligere herskende klasse ikke har adgang. I denne fase er illusionen om en "folkevilje" direkte skadelig for proletariet. Proletariet behøver ingen parlamentarisk opdeling af magten; dette kan kun være til skade for proletariet.

Formen for det proletariske diktatur er Sovjetrepublikken.

4. De borgerlige parlamenter, et af det borgerlige statsmaskineris vigtigste apparater, kan som sådan ikke i det lange løb erobres, ligesom proletariatet overhovedet ikke kan erobre den borgerlige stat. Proletariatets opgave er at sprænge den borgerlige statsmaskine, at ødelægge den, såvel som dens parlamentariske institutioner, de være sig republikanske eller konstitutionelt monarkistiske....

5. På samme måde forholder det sig med bourgeoisiets kommunale institutioner, som det er teoretisk forkert at stille op overfor statsorganerne. I virkeligheden udgør de også en del af bourgeoisiets statsmekanisme og må derfor ødelægges og erstattes af lokale arbejdsråd.

6. Følgelig forkaster kommunismen parlamentarismen som formen for det fremtidige samfund, at det skulle være formen for proletariatets diktatur. Den forkaster muligheden af varigt at erobre parlamentet; dens mål er parlamentarismens ødelæggelse. Derfor kan der for kommunismen kun være tale om at udnytte bourgeoisiets statsinstitutioner med det formål at ødelægge dem. I denne og kun i denne betydning kan dette spørgsmål stilles.

7. Enhver klassekamp er en politisk kamp, thi i den sidste ende er den en kamp om magten. Enhver opstand som breder sig over hele landet, truer den borgerlige stat og antager derfor politisk karakter. Alle forsøg på at styrte bourgeoisiet og ødelægge dets stat er at føre politisk kamp. At skabe et proletarisk klasseapparat, af hvad art dette nu kan være, til forvaltningsformål og til undertrykkelse af den borgerlige modstand, dette er at erobre den politiske magt.

8. Derfor er spørgsmålet om den politiske kamp overhovedet ikke identisk med spørgsmålet om holdningen overfor parlamentarisme; men er derimod et generelt spørgsmål i den proletariske klassekamp, som karakteriseres ved små og partielle stridigheder, der vokser til den generelle kamp til omstyrtelse af den kapitalistiske orden i det hele taget.

9. Proletariatets vigtigste kampmetode mod bourgeoisiet, d.v.s. mod dets statsmagt, er fremfor alt masseaktionen. Denne organiseres og ledes af proletariatets masseorganisationer (fagforbund, partier og råd), under samlet ledelse af kommunistpartiet, der er forankret i enhed, disciplin og centralisme. Borgerkrigen er en krig. I denne krig må proletariatet have sit tapre politiske officerskorps, sin stærke politiske generalstab, som leder alle operationer på kampområdet.

10. Masseaktionen er et helt system af aktioner, der til stadighed udvikler sig, som bliver mere og mere skærpet i sin form, og logisk fører frem til det direkte oprør mod den kapitalistiske stat. I denne masseaktion, der udvikler sig til borgerkrig, må proletariatets ledende parti som regel sikre sig alle legale stillinger, idet partiet gør dem til støttepunkter for dets revolutionære virksomhed og underordner dem hovedslagplanen for felttoget, for masseaktionen.

11. Et sådant støttepunkt er det borgerlige parlaments talerstol. Det er absolut ikke noget argument imod deltagelse i den parlamentariske kamp, at parlamentet er en borgerlig statsinstitution. Det kommunistiske parti indtræder ikke i denne institution for at yde et organisk arbejde, men for netop ved sin aktion i parlamentet at hjælpe masserne med at sprænge statsmaskineriet og selve parlamentet (til eksempel: Liebknechts aktion i Tyskland, bolchevikernes i den zaristiske дума, i den "demokratiske rådsforsamling", i Kérenskis "forparlament", i den "konstituerende forsamling", i bydumaerne og endelig de bulgarske kommunisters virksomhed).

12. Denne aktivitet i parlamentet, som hovedsageligt består i revolutionær agitation fra parlamentets talerstol, i afsløring af modstanderne, i ideologisk mobilisering af masserne, der, specielt i de tilbagestående områder, stadig er bebyrdet med demokratiske illusioner og har blikket vendt mod parlamentets talerstol, skal fuldstændigt underordnes masseaktionens mål og opgaver udenfor parlamentet.

Deltagelse i valgkampen og den revolutionære propaganda fra parlamentets taletstol er af særlig betydning ved politisk skoling af de dele af arbejderklassen, som hidtil i lighed med de arbejdende masser på landet, har stået udenfor det politiske liv.

13. I tilfælde af at kommunisterne har majoriteten i kommunale organer, bør de a) drive revolutionær opposition mod den borgerlige statsmagt, b) anstrenge sig på alle måder for at hjælpe den fattigste del af befolkningen (økonomiske forholdsregler, skabelse eller forsøg på skabelse af en bevæbnet arbejdermilits, etc...), c) ved enhver lejlighed påvise de hindringer som den borgerlige statsmagt opstiller mod alle virkelig store ændringer, d) udvikle den skarpeste revolutionære propaganda på dette grundlag uden at frygte konflikter med statsmagten, e) under visse omstændigheder erstatte de kommunale organer med lokale arbejdderråd. Kommunisternes hele virksomhed i kommunalorganerne må således være en del af deres almindelige arbejde for det kapitalistiske systems afskaffelse.

14. Selve valgkampen må aldrig blive en jagt på det størst mulige antal parlamentsmandater, men skal være en revolutionær mobilisering af masserne omkring den proletariske revolutions paroler. Valgkampen skal føres af samtlige partimedlemmer og ikke blot af eliten i partiet. Alle masseaktioner skal udnyttes (opstande, demonstrationer, gæring blandt soldater og matroser, etc....) og man skal etablere en snæver kontakt med disse massebevægelser. Alle proletariatets masseorganisationer skal være mobiliseret til aktivt arbejde.

15. Når disse betingelser overholdes, såvel som dem der er indeholdt i specielle instruktioner, befinder den parlamentariske aktivitet sig i fuldstændig modsætning til det politiske kvaksalveri, som drives af socialdemokratiske partier i alle lande, hvor repræsentanterne deltager i parlamentet for at støtte denne "demokratiske institution" eller i bedste fald for at "erobre" den. Det kommunistiske parti kan kun acceptere en udelukkende revolutionær udnyttelse af parlamentet i Karl Liebknechts og bolchevikernes ånd.

16. Den principielle "antiparlamentarisme", forstået som en absolut og kategorisk afstandtagen fra at deltage i valg og revolutionær parlamentarisk aktivitet, er altså en naiv og barnlig doktrin under enhver kritik, en doktrin som lejlighedsvis bunder i en sund foragt for de parlamentariske kvaksalvere, men som på samme tid er blind for den revolutionære parlamentarismes mulighed. Yderligere er denne doktrin ofte forbundet med en helt forkert opfattelse af partiets rolle, hvor det ikke betragtes som arbejderne centraliserede avantgarde, men som et decentraliseret system af løstforbundne grupper.

17. På den anden side følger det bestemt ikke af den principielle anerkendelse af parlamentarisk virksomhed at deltagelse i aktuelle valg og i aktuelle parlamentssamlinger under alle omstændigheder er nødvendig. Dette er afhængigt af en hel række specifikke betingelser. I visse situationer kan det være nødvendigt at udvandre af parlamentet. Det gjorde bolchevikkerne da de forlod forparlamentet for at sprænge det, gøre det kraftesløst og

stille det i skarp kontrast til Petrogradsovjetten, som var i gang med at forberede væbnet oprør. Noget lignende gjorde de i den konstituerende forsamling på opløsningstidspunktet, idet de satte sovjettens tredie kongres i de politiske begivenheders centrum. Alt efter omstændighederne kan det være nødvendigt at boykotte valg og med magt fjerne hele det borgerlige statsapparat såvelsom den borgerlige parlamentsklike, eller det kan være nødvendigt at tage del i valg og derefter boykotte selve parlamentet.

18. Efter således generelt at have erkendt vigtigheden af deltagelsen i parlamentariske og kommunale valg og af at arbejde i parlamentet og kommunalorganerne, bør det kommunistiske parti fra gang til gang bestemme sin stillingtagen med hensyn til den konkrete tilstand og situationens specifikke karakter. Boykot af valg og af parlamentet, ligesom udtrædelse af parlamentet, er i første række tilladeligt når betingelserne for den umiddelbare overgang; til væbnet kamp om magten er til stede.

19. Dette spørgsmåls relative betydningsløshed skal man altid holde sig for øje. Da tyngdepunktet ligger i den kamp om statsmagten der føres udenfor parlamentet, er det klart at spørgsmålet om proletariats diktatur og om masseaktionen for dette diktatur ikke kan ligestilles med det særlige spørgsmål om udnyttelsen af parlamentet.

20. Det er derfor Kommunistisk Internationale stærkest muligt understreger at den anser enhver splittelse eller forsøg på splittelse af det kommunistiske parti udelukkende på dette spørgsmål som en alvorlig fejl. Kongressen appellerer til alle elementer, som står fast på massekampen for det proletariske diktatur under ledelse af det revolutionære proletariats centraliserede parti, som øver indflydelse på alle arbejderne masseorganisationer, om at tilstræbe de kommunistiske elementers fuldstændige enhed, trods mulige meningsforskelligheder i spørgsmålet om udnyttelsen af det borgerlige parlament.

III. Den revolutionære parlamentarisme.

For at sikre den faktiske gennemførelse af den revolutionære parlamentariske taktik, er det nødvendigt at:

1) Det kommunistiske parti som helhed og dets centralkomite allerede i forberedelsesstadiet, d.v.s. før parlamentsvalgene, må sørge for, at parlamentsfraktionens medlemmer er af høj kvalitet. Det kommunistiske partis centralkomite må være ansvarlig for den kommunistiske parlamentsfraktions samlede arbejde. Det kommunistiske partis centralkomite må have den ubestridelige ret til at gøre indsigelse mod en hvilken som helst kandidat fra en hvilken som helst organisation, når der ikke er nogen garanti for, at denne kandidat, hvis det lykkes ham at komme i parlamentet, vil følge en virkelig kommunistisk politik.

Det kommunistiske parti må bryde med den gamle socialdemokratiske sædvane, udelukkende at opstille såkaldte "erfarne" parlamentarikere, overvejende sagførere og lignende, som delegerede. Som regel er det nødvendigt at opstille arbejdere som kandidater, uden at tage anstød af, at disse for det meste er almindelige partimedlemmer uden stor parlamentarisk erfaring. De stræberelementer, der kommer til de kommunistiske partier for at komme ind i parlamentet, må det kommunistiske* hensynsløst brændemærke. De kommunistiske partiers centralkomiteer må som kandidater kun anerkende de kammerater, der gennem mange års arbejde har vist deres ubetingede hengivenhed over for arbejderklassen.

2) Når valgene er afsluttet, må organiseringen af parlamentsfraktionen befinde sig fuldstændigt i hænderne på de kommunistiske partiers centralkomiteer uden hensyn til om hele partiet netop i det øjeblik er legalt eller illegalt. Den kommunistiske parlamentsfraktions formand og ledelse må anerkendes af partiets centralkomite. Centralkomiteen må i parlamentsfraktionen have en stående repræsentant med ret til at gøre indsigelse, og i alle vigtige spørgsmål må parlamentsfraktionen på forhånd udbede sig retningslinier fra partiets centralkomite. Centralkomiteen har ret og pligt til, ved en forestående stor kommunistisk aktion i parlamentet, at udpege fraktionens ordfører, henholdsvis gøre indvendinger imod en allerede valgt, at kræve af ham en forudgående fremlægning af hovedlinierne i hans tale eller kræve at selve talen går gennem centralkomiteen til godkendelse, o.s.v. Enhver kandidat, der er opstillet på kommunisternes valgliste, må helt officielt afkræves den skriftlige forpligtigelse, at han på partiets centralkomites første opfordring er villig til at nedlægge sit mandat, for i en given situation at gennemføre aktionen med samlet udvandring af parlamentet.

3) I de lande, hvor det er lykkedes reformistiske, halvreformistiske og simple stræberelementer at trænge ind i den kommunistiske fraktion (det er allerede sket i visse lande), er de kommunistiske partiers centralkomiteer forpligtet til at foretage en grundig udrensning blandt fraktionens medlemmer, idet de går ud fra princippet om, at det er meget nyttigere for arbejderklassen at have en lille, men virkelig kommunistisk fraktion end en talrig fraktion uden konsekvent kommunistisk politik.

4) Den kommunistiske delegerede er ifølge centralkomiteens beslutning forpligtet til at forene det legale arbejde med det illegale. I de lande, hvor den kommunistiske delegerede besidder immuniteten indenfor de borgerlige love, skal denne immunitet udnyttes til at støtte partiet i dets illegale arbejde med orga-
*parti

nisering og propaganda.

5) De kommunistiske delegerede må underordne alle deres parlamentariske aktioner partiets virksomhed uden for parlamentet. Den regelmæssige fremsættelse af demonstrative lovforslag, der ikke er beregnet på at skulle vedtages af det borgerlige flertal, men kun skal tjene propagandaen, agitationen og organiseringen, skal finde sted efter anvisning fra partiet og dets centralkomite.

6) Under arbejderne gadedemonstrationer og øvrige revolutionære aktioner har den kommunistiske delegerede pligt til at stå i spidsen for arbejdermasserne, at føre an i første række.

7) De kommunistiske delegerede må med alle til rådighed stående midler (under partiets kontrol) søge at knytte skriftlig og enhver anden forbindelse med revolutionære arbejdere, bønder og andre arbejdende; de må under ingen omstændigheder handle som de socialdemokratiske delegerede, der render efter forretningsforbindelser med deres vælgere. De skal til enhver tid opholde sig i landet og være til disposition for den kommunistiske organisation, rede til at udføre ethvert propagandaarbejde.

8) Enhver kommunistisk parlamentsrepræsentant må huske på, at han ikke er nogen lovgiver, som søger forståelse med andre lovgivere, men en partiets agitator, som er sendt ind i fjendens lejr, for der at efterkomme partibeslutninger. Den kommunistiske delegerede er ikke ansvarlig overfor den løse vælgermasse, men overfor hans legale eller illegale kommunistiske parti.

9) De kommunistiske delegerede skal i parlamentet tale et sprog, som enhver simpel arbejder, enhver bonde, enhver vaskekone, enhver hyrde kan forstå, således at partiet har mulighed for at udgive talerne som flyveblade og udsprede dem til de fjerneste afkroge af landet.

10) Simple kommunistiske arbejdere skal optræde i de borgerlige parlamenter, uden at overlade de såkaldte erfarne parlamentarikere forrangen - også i de tilfælde, hvor arbejderne er nybegyndere på det parlamentariske område. I nødstilfælde kan de delegerede fra arbejderne rækker læse deres taler op, og talerne kan så sidenhen blive aftrykt i pressen og trykt som flyveblade.

11) De kommunistiske delegerede skal udnytte parlamentets talerstol til afsløringen ikke blot af bourgeoisiet og dets åbenlyse håndlangere, men også til afsløringen af socialpatrioterne, reformisterne, "centrum"-politikernes lunkenheder og andre modstandere af kommunismen, og til at udbrede propaganda for III Internationales ideer.

12) De kommunistiske delegerede skal endog i de tilfælde, hvor der kun er få af dem i hele parlamentet, gennem hele deres opførelse, indtage en udfordrende holdning overfor kapitalismen. De bør aldrig glemme, at kun den er værdig at bære navnet kommunist, der ikke blot i ord, men også i sin handlen er en ærkefjende af det borgerlige samfund og dets socialpatriotiske håndlangere.

TESER OM PARLAMENTARISMEN.

Fremlagt af det Italienske Socialistiske partis kommunistiske, abstentionistiske fraktion.

1.) Parlamentarismen er den politiske repræsentationsform, som er karakteristisk for det kapitalistiske styre. De kommunistiske marxisters principielle kritik af parlamentarismen og det borgerlige demokrati drager generelt den slutning, at den lige og almindelige stemmeret ved valgene til statens repræsentative organer ikke kan forhindre, at hele statens regeringsapparat udgør komiteen til forsvar af de herskende kapitalistiske klassers interesser, og at staten organiserer sig som bourgeoisiets redskab i kampen mod den proletariske revolution.

2.) Kommunisterne afviser resolut muligheden af, at arbejderklassen nogen sinde erobrer magten ved hjælp af det parlamentariske flertal. Alene den væbnede revolutionære kamp vil føre arbejderklassen til sine mål. Proletariatets erobring af magten som forudsætning for den økonomiske kommunistiske opbygning, fører til den voldelige og øjeblikke fjernelse af de demokratiske organer, som erstattes af proletariatets magtorganer - af arbejdderråd. Udbytterklassen berøves på denne måde enhver politisk ret, og proletariatets diktatur, dvs. et regeringssystem med klasserepræsentation, virkeliggøres. Parlamentarismens fjernelse er således en historisk opgave for den kommunistiske bevægelse. Og yderligere: det repræsentative demokrati er netop den første form af det borgerlige samfund, som må styrtes, og det endda før end den kapitalistiske ejendom og før det bureaukratiske statsmaskineri.

3.) Det samme gælder de kommunale institutioner, som det er teoretisk forkert at stille op over for bourgeoisiets statsorganer, eftersom deres apparat i virkeligheden er identisk med borgerskabets regeringsmekanisme. De må ligeledes tilintetgøres af det revolutionære proletariat og erstattes af lokale arbejderdeputeredes sovjetter.

4.) Medens den borgerlige stats udøvende, militære og politiske apparat organiserer den direkte aktion mod den proletariske revolution, udgør den demokratiske repræsentation et indirekte forsvarsmiddel, der blandt masserne udspreder den illusion, at deres frigørelse kan virkeliggøres gennem en fredelig udvikling og at den proletariske stats form også kunne eksistere på parlamentarisk basis med repræsentationsret for det borgerlige mindretal. Resultatet af denne demokratiske indflydelse på masserne var, såvel i teorien som i aktionen, forråelsen af II Internationales socialistiske bevægelse.

5.) På nuværende tidspunkt er det kommunisternes opgave, i arbejdet med den ideologiske og materielle forberedelse af revolutionen, frem for alt at befri proletariatet for de illusioner og fordomme, som er blevet udbredt blandt masserne gennem de gamle socialdemokratiske ledes forræderi, og afleder proletariatet fra sin historiske vej. I de lande, hvor et demokratisk styre allerede har eksisteret i lang tid og er fuldstændigt indgroet i masserne såvel som de traditionelle socialistiske partiers vaner og mentalitet, er denne opgave af særlig stor betydning og kommer i første række blandt problemerne med revolutionens forberedelse.

6.) I en tid, hvor erobringen af magten gennem proletariatets internationale bevægelse ikke var umiddelbart forestående, og da man endnu ikke talte om den direkte forberedelse af revolutionen og virkeliggørelse af proletariatets diktatur, kunne deltagelsen i valgene og i den parlamentariske aktivitet byde på visse muligheder for propaganda, agitation og kritik. På den anden side kan, i de lande hvor endnu først en borgerlig revolution er igang og nye institutioner bliver skabt, kommunisternes indgreb i de repræsentationsorganer, der endnu befinder sig i dannelsesstadiet, give mulighed for at øve indflydelse på begivenhedernes forløb for at drive revolutionen videre frem mod proletariatets sejr.

7.) I den nuværende historiske epoke, -der indledtes med verdenskrigens afslutning og dens følger for borgerskabets sociale organisationer, med den russiske revolution som den første virkeliggørelse af ideen om proletariatets erobring af magten og skabelsen af den nye Internationale i modsætning til forræderens socialdemokrati - og i de lande, hvor det demokratiske styre forlængst har fuldendt sin opbygning, eksisterer der derimod ingen mulighed for at udnytte parlamentets talerstol til gavn for kommunismens revolutionære sag. Propagandaens klarhed, og ikke mindre den grundige forberedelse af den endelige kamp for proletariatets diktatur, kræver at kommunisterne fører agitation for arbejderne boykot af valgene.

8.) Under disse historiske betingelser, hvor proletariatets revolutionære erobring af magten er blevet bevægelsens hovedproblem, må hele klassepartiets politiske aktivitet helliges dette umiddelbare mål. Det er nødvendigt en gang for alle at bryde med den borgerlige løgn, den løgn, der hævder, at ethvert sammenstød mellem fjendtlige politiske partier, enhver kamp om magtens erobring, bør finde sted inden for den demokratiske mekanismes rammer, i valgkampagner og parlamentariske diskussioner. Dette mål kan ikke nås, medmindre man afstår fuldstændigt fra de traditionelle metoder, der opfordrer arbejderne til at deltage i valgene, hvor de arbejder side om side med borgerskabet, og medmindre man gør en ende på det skuespil, hvor proletariatets delegerede står på samme parlamentariske grund som sine udbyttede.

9.) De traditionelle socialistiske partiers ultraparlamentariske praksis har udbredt den farlige opfattelse at politisk virksomhed kun kan udfoldes i valgkampagner og parlamentarisk virksomhed. På den anden side har proletariatets afsky for dette forræderi gødet jorden for de syndikalistiske og anarkistiske afvigelser, der benægter enhver værdi af den politiske aktion og partiets funktion. Derfor vil de kommunistiske partier aldrig få nogen videre succes med den revolutionære marxistiske metodes propaganda, medmindre de baserer deres arbejde direkte på proletariatets diktatur og arbejdsrådene og afstår fra enhver kontakt med det borgerlige demokrati.

10.) Den overordentlig store betydning, som man i praksis tillægger valgkampagnerne og deres resultater, og den kendsgerning, at partiet i en temmelig lang periode helliger dem alle sine kræfter og midler (folk, presse og penge) medfører på den ene side, trods alle offentlige taler og alle mulige teoretiske erklæringer, en styrkelse af den overbevisning, at dette er den virkelige hovedaktion for gennemførelsen af de kommunistiske mål; på den anden side medfører den en næsten total forsømmelse af arbejdet med den revolutionære organisation og forberedelse, idet den giver partiorganisationerne en tek-

nisk karakter, der står i fuldstændig modsætning til det legale og illegale revolutionære arbejdes krav.

11.) Hvad angår de partier, der ved flertalsbeslutning er gået over til III Internationale, så forhindrer den fortsatte deltagelse i valgkampagnerne den nødvendige udskillelse af de socialdemokratiske elementer, uden hvis udelukkelse den Kommunistiske Internationale vil forfejle sin historiske opgave og ikke kunne være verdensrevolutionens disciplinerede og ensartede hær.

12.) Selve karakteren af de diskussioner, der finder sted i parlamentet og i andre demokratiske organer, udelukker enhver mulighed for at gå fra kritikken af de andre partiers politik til en propaganda mod selve det parlamentariske princip, til en aktion, der overskrider den parlamentariske forfatnings grænser. Ligeledes er det umuligt at opnå et mandat, der giver taleret, hvis man nægter at underkaste sig alle de formaliteter, der er fastlagt i valgproceduren. Successen i den parlamentariske fægtning afhænger udelukkende af evnen til at bruge det våben, der svarer til de principper, hvorpå institutionen er baseret og af udnyttelsen af reglementets finesser, på samme måde som succes i valgkampagner stadig mere bliver bedømt ud fra antallet af stemmer og opnåede mandater.

Alle anstrengelser fra de kommunistiske partiers side for at give den parlamentariske praksis en helt anden karakter, vil blot føre til et nederlag for den energi man ofrer på dette Sisufosarbejde. Den kommunistiske revolutions sag kræver ufortøvet disse kræfters anvendelse i den direkte aktion mod udbytternes kapitalistiske system.

TALE AF REPRÆSENTANTEN FOR DEN ITALIENSKE KOMMUNISTISKE
ABSTENSIONISTISKE FRAKTION

holdt på den Kommunistiske Internationales II kongres
2. august 1920.

Kammerater!

Venstre-fraktionen af det italienske socialistiske parti er anti-parlamentarisk af grunde, der ikke blot vedrører Italien, men derimod har almen gyldighed.

Drejer det sig her om en principdebat? Bestemt nej. Principielt set er vi alle antiparlamentariske, fordi vi forkaster parlamentarismen som et middel til proletariatets befrielse og som politisk form for den proletariske stat.

Anarkisterne er principielt antiparlamentariske, fordi de erklærer sig imod enhver overdragelse af magt til et individ over et andet; syndikalisterne, der er modstandere af partiets politiske aktion, og som har en helt anden opfattelse af den proletariske befrielsesproces, er det ligeledes. Hvad os selv angår, så slutter vores antiparlamentarisme sig til den marxistiske kritik af det borgerlige demokrati. Jeg skal ikke her gentage den kritiske kommunismes argumenter, som afslører den borgerlige løgn om den politiske lighed, som et middel til at tilsløre den økonomiske ulighed og klassekampen.

Vores opfattelse tager sit udgangspunkt i ideen om en historisk proces, i hvilken proletariatets befrielse nås efter en voldsom klassekamp, understøttet gennem proletariatets diktatur.

Denne teoretiske opfattelse, der er lagt klart frem i "Det Kommunistiske Manifest", har fundet sin første historiske virkeliggørelse i den russiske revolution. Disse to begivenheder er adskilte af en lang periode i hvilken den kapitalistiske verdens udvikling er skredet langt frem.

Den marxistiske bevægelse udartede til en socialdemokratisk bevægelse og gødede jorden for et samarbejde omkring snævre fagmæssige interesser mellem enkelte arbejdergrupper og det borgerlige demokrati.

Denne udartning kom samtidig til udtryk i fagforbundende og de socialistiske partier. Man glemte klassepartiets marxistiske opgave, at træde frem i hele arbejderklassens navn for at erindre klassen om dens revolutionære historiske opgaver. Man opfandt en helt ny ideologi, der intet havde til fælles med maxismen, en ideologi, der forkastede voldsanvendelse og gav afkald på proletariatets diktatur for at erstatte det med illusionen om en fredelig og demokratisk forvandling af samfundet.

Den russiske revolution har på overbevisende måde bekræftet den marxistiske teori, i det den beviste nødvendigheden af en voldsom kamp og oprettelsen af proletariatets diktatur. Men de historiske betingelser under hvilke den russiske revolution fandt sted er forskellige fra betingelserne for den proletariske revolution i de demokratiske stater i Vesteuropa og Amerika. Situationen i Rusland minder snarere om den tyske situation i 1848, hvor to på hinanden følgende revolutioner stod på dagsordenen: den demokratiske og den proletariske. Den taktiske lære af den russiske revolution kan således ikke fuldstændig overføres på andre lande, hvor det borgerlige demokrati har virket i lang tid, og hvor den revolutionære krise kun bliver den direkte overgang fra dette styre til proletariatets diktatur.

Den marxistiske betydning af den russiske revolution ligger deri, at den i sin slutfase (ophævelsen af den konstituerende forsamling og sovjeternes overtagelse af magten) kun ville kunne forsvares og

forstås på marxistisk grundlag og i at den skabte grundlaget for den Kommunistiske Internationale, som brød fuldstændigt med det Socialdemokrati, der havde svigtet så skændigt under krigen.

Det revolutionære problems krav til Vesteuropa er først og fremmest, at forlade det borgerlige demokratis grund, at vise, at borgerskabets påstand, ifølge hvilken enhver politisk kamp bør udkæmpes i det parlamentariske maskineri, er en løgn, og vise, at kampen skal føres på en helt anden måde, gennem direkte revolutionær virksomhed henimod erobringen af magten. Dertil er en ny teknisk organisering af partiet nødvendig, dvs. en historisk ny organisation. Denne historisk nye organisation virkeliggøres gennem Det Kommunistiske Parti, der er frembragt "af epoken med direkte kamp for proletariats diktatur", som det siges i Eksekutivkomiteens teser angående spørgsmålet om partiets rolle (tese 4).

Den første del af det borgerlige maskineri, som må ødelægges, før man går i gang med den økonomiske udvikling af kommunismen, ja endog før man erstatter det gamle statsapparat med den proletariske stat, er netop parlamentet.

Det borgerlige demokrati fungerer blandt masserne som et indirekte forsvarsmiddel, mens borgerskabets stats udøvende apparat står parat til at tage de direkte voldelige midler i anvendelse, så snart de sidste forsøg på at lede proletariatet ind på den lovlige demokratiske politiks grund er slået fejl.

Det er således umådelig vigtigt, at afsløre dette borgerskabets spil og at vise masserne den borgerlige parlamentarismes totale falskhed.

De traditionelle socialistiske partiers praksis havde allerede før verdenskrigen båret en anti-parlamentarisk reaktion ind i proletariats rækker: den anarko-syndikalistiske reaktion, som frakendte al politisk aktion nogen som helst værdi for i stedet at koncentrere proletariats aktivitet omkring de økonomiske organisationer. Herved udbredte anarko-syndikalerne den falske forestilling, at der udover valg- og parlamentsvirksomhed ikke eksisterede nogen politisk aktion.

Det er lige så nødvendigt at bekæmpe denne illusion som den socialdemokratiske illusion; denne opfattelse er virkelig meget fjern fra den ægte revolutionære fremgangsmåde og fører proletariatet på et galt spor under sin frigørelseskamp.

Det er nødvendigt med den yderste klarhed i propagandaen; masserne skal have enkle og klare paroler. Med udgangspunkt i marxistiske principper foreslår vi, at agitationen for proletariats diktatur i lande, hvor det demokratiske system har gennemgået en lang udvikling, baseres på boykot af valgene og de borgerlige demokratiske organer. Den store betydning, som man i praksis tildeler valghandlingen, indebærer en dobbelt fare: På den ene side giver den indtryk af, at den er den væsentligste aktion, på den anden side opsluger den alle partiets kræfter, hvorved arbejdet i bevægelsens øvrige områder bliver lammet. Socialdemokraterne er ikke de eneste, som tildeler valgene en stor betydning. Selv teser foreslået af Eksekutivkomiteen fortæller os, at det er vigtigt at udnytte alle masseaktioner og anvende alle agitationsmidler i valgkampagnen (tese 15).

Den partiorganisation, som udøver valgagitationen, udvikler en ganske særegen teknisk karakter, som står i skarp modsætning til karakteren af den organisation, som fører den revolutionære legale eller illegale kamp. Partiet splittes op i et antal valgkomiteer, som udelukkende tager sig af forberedelsen og mobiliseringen af vælgerne. Når det drejer sig om et gammelt socialdemokratisk parti, der har tilsluttet sig den kommunistiske bevægelse, ligger der i udøvelsen af den parlamentariske aktion, som den tidligere blev praktiseret, en stor fare. Dette har vi talrige eksempler på.

Hvad angår de fremlagte og af talerne forsvarede teser, skal jeg bemærke, at de følger efter en historisk indledning, hvis første del jeg er næsten fuldstændig enig med. Det siges heri, at den Første Internationale benyttede sig af parlamentarismen i agitatorisk, propagandistisk og kritisk øjemed. Senere, i den Anden Internationale, fremtrådte parlamentarismens fordærvende indflydelse klart, idet den førte til reformismen og classesamarbejdet (borgfreden). Heraf drages i indledningen den slutning, at den Kommunistiske Internationale skal vende tilbage til parlamentstaktikken med det formål at tilintetgøre parlamentarismen indefra. Men den Kommunistiske Internationale må derimod, hvis den anerkender den samme doktrin som den Første Internationale, tage de helt forskellige historiske forhold i betragtning og må udfolde en ganske anden taktik, nemlig at undlade at deltage i det borgerlige demokrati.

Første del af de efterfølgende teser står således på ingen måde i modsætning til de ideer, som jeg forsvarer. Det er først, når det drejer sig om udnyttelsen af valgkampagnen og parlamentstalerstolen, at uenigheden melder sig. Vi forkaster ikke parlamentarismen, fordi det drejer sig om et lovligt middel. Man kan imidlertid ikke bruge den på samme måde som pressen, foreningsfriheden osv. I sidstnævnte tilfælde drejer det sig om et aktionsmiddel, i førstnævnte om en borgerlig institution, som må erstattes af proletariske institutioner, af arbejdersovjetter. Vi tænker ikke på efter revolutionen at give afkald på udnyttelsen af pressen, propagandaen osv.; men vi har til hensigt allerførst at tilintetgøre det demokratiske apparat og i stedet oprette proletariats diktatur. Vi støtter ikke det sædvanlige argument mod "lederne". Man kan ikke undvære lederne. Vi ved, og har før krigen til stadighed foreholdt anarkisterne: man kan ikke undvære lederne blot fordi man giver afkald på parlamentarismen. Vi vil altid have brug for dem som propagandister, journalister osv. .

Revolutionen må have et centraliseret parti, som leder proletariats aktion, og det er indlysende, at dette parti må have ledere. Men partiets funktion, lederens funktion er en ganske anden end den traditionelle socialdemokratiske praksis. Partiet leder proletariats aktion på en sådan måde, at det udfører det arbejde der er farligst og kræver den største opofrelse. Partiets ledere er ikke kun den sejrriige revolutions ledere, det er også dem, der i et nederlag falder først under fjendens fremstød. Deres stilling er en ganske anden end de parlamentariske lederes, som besætter de fordelagtigste poster i det borgerlige samfund.

Man fortæller os: også fra parlamentets talerstol kan man føre propaganda. Dette vil jeg besvare med et argument, ...som selv børn vil kunne forstå: Hvad man siger fra parlamentets talerstol bliver gentaget i pressen. Drejer det sig om den borgerlige presse, vil alt blive fordrejet og forvansket, er der imidlertid tale om vores presse, så er det spildt arbejde at bringe de ting frem fra parlamentets talerstol, som vi alligevel trykker senere. Eksemplerne, som taleren har fremført, svækker på ingen måde vore teser. Liebknecht virkede i Rigsdagen på et tidspunkt, da vi anerkendte muligheden for parlamentarisk aktion, så meget mere, eftersom det dengang ikke drejede sig om at godkende parlamentarismen, men derimod om at kritisere den borgerlige magt.

Når vi imidlertid lægger Liebknecht, Höglund og de øvrige yderst få tilfælde af revolutionær parlamentarisk aktion i en vægtskål og i den modsatte vægtskål lægger hele rækken af socialdemokraternes forræderier, bliver udslaget absolut ikke til gunst for den "revolutionære parlamentarisme".

Bolshevikkernes parlamentariske aktion i Dumaen, i Kerenskijs forparlament, i den konstituerende forsamling blev udført under helt andre omstændigheder end de der nu ligger til grund for vort forslag

om at forlade parlamentstaktikken. Jeg skal ikke her vende tilbage til den eksisterende forskel mellem den russiske revolutions udvikling og udviklingen af revolutionen i de andre borgerlige lande.

Jeg anerkender heller ikke ideen om gennem valg at erobre de borgerlige kommunale institutioner. Dette er et yderst vigtigt problem, som ikke kan forbigås i tavshed. Jeg agter at udnytte valgkampagnen til agitation og propaganda for den kommunistiske revolution. Men denne agitation vil være langt mere virkningsfuld, hvis vi over for masserne fastholder boykotten af de borgerlige valg.

Man kan iøvrigt ikke forudse, hvori kommunisternes ødelæggende virksomhed i parlamentet skulle bestå. Referenten fremlægger til dette spørgsmål et forslag i forbindelse med fastlæggelsen af kommunisternes aktion i parlamentet. Det er så at sige den rene utopi. Det vil aldrig lykkes at udfolde en parlamentarisk aktion, der strider mod parlamentarismens principper og som går ud over de parlamentariske bestemmelsers rammer.

Og nu et par ord om de argumenter kammerat Lenin har fremført i sit skrift om "venstre"kommunismen.

Jeg mener ikke, at man kan sammenligne vores antiparlamentariske tendens med den tendens, der kræver udtræden af fagforbundene. Fagforbundet er, selv når det er fordærvet, et tilholdssted for arbejdere. Ubetinget at forlade de socialdemokratiske fagforbund - det ville svare til syndikalisternes opfattelse, der går ud på at oprette et upolitisk revolutionært kampforgan af økonomisk art.

Fra et marxistisk synspunkt er det en fejltagelse, der intet har at gøre med de argumenter, som vores antiparlamentarisme bygger på.

I tesaerne hedder det iøvrigt, at for den kommunistiske revolution kommer spørgsmålet om parlamentarismen først i anden række; anderledes stiller det sig imidlertid med spørgsmålet om fagforbundene.

Jeg mener, at man ikke ud fra opposition mod parlamentarisk virksomhed kan fælde nogen endelig dom over enkelte kammerater eller kommunistiske partier. Kammerat Lenin fremlægger for os i sit interessante værk en kommunistisk taktik, hvori han forsvare en meget smidig aktionsform, der udmærket svarer til en yderst omhyggelig analyse af situationen i den borgerlige verden, og han foreslår, at man i analysen af de kapitalistiske lande anvender erfaringerne fra den russiske revolution.

Han understreger også nødvendigheden af at tage forskellene mellem de forskellige lande i betragtning.

Jeg skal ikke her diskutere denne metode.

Jeg vil kun bemærke, at en marxistisk bevægelse i de demokratiske vestlige lande kræver en langt mere direkte taktik end den taktik, som blev anvendt i den russiske revolution.

Kammerat Lenin beskylder os for at ville afvise problemet om den kommunistiske aktion i parlamentet, fordi dets løsning forekommer os for vanskelig, og fordi den antiparlamentariske taktik er den mindst anstrengende.

Vi er fuldstændig enige i, at den proletariske revolutions opgaver er meget store og vanskelige. Men vi er fuldstændigt overbeviste om, at efter at have løst problemet om den parlamentariske virksomhed på den måde, som man foreslår os det, vil vi stadig stå med de andre meget vigtigere problemer, og deres løsning bliver sikkert ikke så let.

Derfor foreslår vi, at den kommunistiske bevægelses hovedkræfter bliver anvendt på områder, der er langt vigtigere end parlamentet.

Vi lader os ikke afskrække af nogen vanskeligheder. Vi bemærker blot, at de opportunistiske parlamentarikere, som også følger en smidig taktik, ikke af den grund er blevet belastet med mindre arbejde gennem deres parlamentariske virksomhed.

Heraf slutter vi, at for at løse problemet om den kommunistiske parlamentarisme som foreslået i teserne (hvis vi antager denne løsning) måtte vi yde en utrættelig indsats med uhyre anstrengelser, og således ville der være færre midler tilbage til den virkeligt revolutionære aktion.

I den borgerlige verdens udvikling vil de etaper, som man nødvendigvis må gennemløbe, selv efter revolutionen, under den økonomiske overgang fra kapitalismen til kommunismen, ikke kunne overføres på det politiske område. Magtens overgang fra udbytterne til de udbyttede medfører en øjeblikkelig udskiftning af det repræsentative statsapparat. Den borgerlige parlamentarisme må erstattes af systemet af arbejdsråd.

Den gamle demokratiske maske, som tilslører klassekampen, må sønderrives, for at man kan gå over til den direkte revolutionære aktion.

Det er vores standpunkt over for parlamentarismen, et standpunkt, der er i fuld overensstemmelse med den revolutionære marxistiske metode.

Jeg skal slutte med en anskuelse, som vi deler med Bukharin. Dette spørgsmål kan ikke og må ikke give anledning til en splittelse af den kommunistiske bevægelse.

Hvis den Kommunistiske Internationale vil påtage sig skabelsen af en kommunistisk parlamentarisme, underkaster vi os dens beslutning. Vi tror ikke at denne plan vil lykkes, men vi erklærer, at vi intet vil gøre, for at dette foretagende mislykkes.

Jeg håber, at den Kommunistiske Internationales næste kongres ikke behøver at beskæftige sig med den parlamentariske aktions resultater, men derimod langt mere med den kommunistiske revolutions sejre i et stort antal lande.

Skulle dette ikke være muligt, så håber jeg for kammerat Bukharin, at han vil kunne give os et mindre bedrøveligt billede af den kommunistiske parlamentarisme, end det som han denne gang måtte begynde sin indledning med.

TALE OM PARLAMENTARISMEN (Lenin)

2. august 1920.

Den Kommunistiske Internationales II kongres.

Kammerat Bordiga ønsker her øjensynligt at forsvare de italienske marxisters standpunkt; men ikke desto mindre har han undladt at svare på et eneste af de argumenter, der her af andre marxister er blevet bragt frem til fordel for den parlamentariske aktion.

Kammerat Bordiga har indrømmet, at historiske erfaringer ikke opstår kunstigt. Han har lige fortalt os, at kampen må overføres til et andet område. Ved han da ikke, at enhver revolutionær krise har været ledsaget af en parlamentarisk krise? Han har ganske vist talt om, at man skulle overføre kampen til et andet område, således til sovjetterne. Kammerat Bordiga har imidlertid selv indrømmet, at man ikke kan oprette sovjetterne kunstigt. Det russiske eksempel viser, at sovjetterne først kan oprettes enten under eller umiddelbart før revolutionen. Endnu i Kerenski-perioden var sovjetterne således sammensat (nemlig menschevikkisk) at de slet ikke kunne komme til at udgøre en proletarisk magt. Parlamentet er et produkt af den historiske udvikling, og vi kan ikke skaffe det ud af verden, før vi er stærke nok til at splitte det borgerlige parlament ad. Kun som medlem af det borgerlige parlament kan man, under de historisk givne betingelser, bekæmpe det borgerlige samfund og parlamentarismen. Det samme våben som bourgeoisiet anvender i kampen, må også proletariatet anvende, naturligvis med ganske andre mål. Man kan ikke bestride, at tingene forholder sig således - og vil man endelig bestride dette, så bliver man nødsaget til at forkaste erfaringerne fra al revolutionær udvikling i verden.

Det er blevet sagt, at også fagforbundene er opportunistiske, at de også udgør en fare; på den anden side siges det imidlertid, at man må gøre en undtagelse med fagforbundene, fordi de er arbejderorganisationer. Men dette gælder kun til en vis grad. Også i fagforbundene findes meget tilbagestående elementer: en del af det proletariserede småborgerskab, de tilbagestående arbejdere og småbønderne. Alle disse elementer tror virkeligt, at deres interesser bliver repræsenteret i parlamentet. Denne opfattelse må bekæmpes ved at man, gennem arbejde i parlamentet og gennem fremlægning af kendsgerninger, viser masserne sandheden. Teori virker ikke på de tilbagestående masser; de behøver praktisk erfaring.

Det så vi også i Rusland. Selv efter proletariatets sejr var man tvunget til at indkalde den konstituerende forsamling, for at bevise over for det tilbagestående proletariat, at det intet kan opnå ad denne vej. Man måtte sætte sovjetterne konkret op over for den konstituerende forsamling for at sammenligne de to sæt erfaringer, og man måtte vise, at sovjetterne var den eneste løsning.

Kammerat Suchi, den revolutionære syndikalist, har hævdet de samme teorier; men logikken er ikke på hans side. Han sagde, at han ikke var marxist - og så er det ikke svært at forstå. Men når De, kammerat Bordiga, siger, at De er marxist, så må man kunne forlange mere logik fra Deres side. Man må vide på hvilken måde parlamentet kan sønderbrydes. Hvis De kunne gøre det gennem en væbnet opstand i alle lande, så er det udmærket. De ved, at vi i Rusland har vist vores vilje til, ikke blot i teorien men

også i praksis, at ødelægge det borgerlige parlament. Men De har overset den kendsgerning, at dette er umuligt uden en temmelig langvarig forberedelse, og at det for de fleste landes vedkommende endnu ikke er muligt med ét slag at tilintetgøre parlamentet. Vi er tvunget til at benytte den parlamentariske aktion for at nedbryde parlamentet. De betingelser, der bestemmer hvilken politisk linie alle det moderne samfunds klasser må følge, erstatter De med Deres revolutionære vilje, og derved glemmer De, at vi, for at tilintetgøre det borgerlige parlament i Rusland, først måtte indkalde nationalforsamlingen, og det endda efter vores sejr. De siger: "Det er en kendsgerning, at den russiske revolution fandt sted under betingelser, som ikke svarer til betingelserne i Vesteuropa". Men De er ikke fremkommet med et eneste vægtigt argument til at bevise dette for os. Vi gennemgik en periode med borgerligt demokrati. Vi gennemgik den hurtigt, på et tidspunkt, hvor vi var tvunget til at agitere for valgene til den konstituerende forsamling. Og selv senere, da den proletariske klasse kunne gribe magten, var det bønderne, der stadig troede på nødvendigheden af det borgerlige parlament.

Af hensyn til disse tilbagestående elementer måtte vi lade valgene udskrive, og gennem eksemplet, gennem kendsgerningerne, vise masserne, at denne konstituerende forsamling, der var valgt på et tidspunkt med hård og omfattende nød, ikke gav udtryk for den udbyttede klasses længsler og krav. Dermed blev konflikten mellem sovjetmagten og den borgerlige magt fuldstændig klar, og det ikke kun for os, for arbejderklassens avantgarde, men også for det overvældende flertal af bønderne, for de små funktionærer, småborgerskabet osv. I alle kapitalistiske lande findes der tilbagestående elementer af arbejderklassen, som er overbevist om, at parlamentet er folkets sande repræsentation, og som ikke ser de beskidte metoder, der tages i brug. Parlamentet er, siger man, det instrument hvormed bourgeoisiet bedrager masserne. Men dette argument retter sig mod Jer og Jeres teser. Hvorledes vil I åbenbare parlamentets sande karakter for de virkelig tilbagestående og af bourgeoisiet bedragne masser, når I ikke går ind i parlamentet? Hvorledes vil I afsløre denne eller hin parlamentariske manøvre, og dette eller hint partis holdning, når I ikke er i parlamentet? Hvis I er marxister, så må I erkende, at forholdet mellem klasserne i et kapitalistisk samfund er snævert forbundet med forholdet mellem partierne. Hvorledes, gentager jeg, vil I vise alt dette, når I ikke er medlemmer af parlamentet, når I afstår fra den parlamentariske aktion? Den russiske revolutions historie har klart vist, at masserne: arbejderklassen, bønderne og de små funktionærer, ikke var blevet overbevist af noget argument, hvis de ikke havde gjort deres egne erfaringer.

Det er her blevet sagt, at man spilder en masse tid, når man deltager i den parlamentariske kamp. Kan man forestille sig en eller anden institution, i hvilken alle klasser er så interesseret som de er det i parlamentet? Det kan man ikke skabe kunstigt. Når alle klasser kan bevæges til at deltage i den parlamentariske kamp, så skyldes det, at klasseinteresserne og konflikterne genspejles i parlamentet. Hvis det var muligt, overalt og med det samme, at iværksætte afgørende generalstrejker, for med et slag at kunne knuse kapitalismen, så ville revolutionen allerede have fundet sted i en del lande. Man må imidlertid tage kendsgerningerne i betragtning, og parlamentet er klassekampens arena. Kammerat Bordiga, og de der står på hans standpunkt, skal fortælle masserne sandheden. Tyskland er det bedste eksempel på, at en kommunistisk parlamentsfraktion er mulig, og derfor skal I åbent

fortælle masserne: "Vi er for svage til at skabe et parti med en stærk organisation". Det ville være den sandhed, der burde fortælle. Men hvis I tilstod denne svaghed over for masserne, så ville de ikke blive Jeres tilhængere, men derimod Jeres modstandere; de ville blive tilhængere af parlamentarismen.

Hvis I sagde: "Kammerater, arbejdere, vi er så svage, at vi ikke kan skabe et parti, der er så disciplineret, at det kan tvinge partiets parlamentsrepræsentanter til at underkaste sig partiets beslutninger", så ville arbejderne forlade Jer, for de ville sige til sig selv: "Hvorledes skal vi oprette proletariats diktatur med sådanne svæklinger?"

I er meget naive hvis I tror, at de intellektuelle, middelklassen, småborgerne bliver kommunister den dag proletariatet tager magten.

Hvis I ikke nærer denne illusion, så må I fra idag af forberede arbejderklassen på, at den skal føre sin egen linie igennem. På alle statslige områder findes der ikke en eneste undtagelse fra denne regel. Dagen efter revolutionen vil vi overalt finde opportunistiske talsmænd, der kalder sig kommunister, dvs. småborgere, der hverken vil anerkende det kommunistiske parti eller den proletariske stats disciplin. Hvis I ikke forbereder arbejderklassen på at grundlægge et virkeligt disciplineret parti, der vil tvinge alle dets medlemmer til at underkaste sig dets disciplin, så vil I aldrig forberede proletariatets diktatur. Netop dette, tror jeg, er grunden til Jeres vægning ved at indrømme, at det er de mange nye kommunistiske partiers svaghed, der tvinger Jer til at fornægte den parlamentariske aktion. Jeg er overbevist om, at flertallet af de virkeligt revolutionære arbejdere vil følge os og udtale sig mod Jeres antiparlamentariske teser.

SVAR FRA REPRÆSENTANTEN FOR DEN ITALIENSKE ABSTENTIONISTISKE
KOMMUNISTISKE FRAKTION.

Kammerat Lenins indvendinger mod de teser og argumenter, jeg har fremført, rejser meget interessante spørgsmål, som jeg ikke selv vil berøre her, og som genspejler den marxistiske taktiks generelle problemer.

De parlamentariske begivenheder og ministerkriserne står uden tvivl i snæver forbindelse med udviklingen af revolutionen og krisen i den borgerlige organisation. Men for at den proletariske politiske aktion kan få indflydelse på begivenhederne må man tage de metodiske overvejelser i betragtning, som allerede før krigen foranledigede, at det marxistiske venstre i den internationale socialistiske bevægelse afstod fra at deltage i ministerier og fra parlamentarisk støtte til de borgerlige regeringer, selvom dette uden tvivl kunne have været et middel til at vinde indflydelse på begivenhedernes udvikling.

Det er selve nødvendigheden af at forene arbejderklassens revolutionære kræfter og at organisere dem ud fra et kommunistisk mål, som fører til en taktik, der er baseret på visse generelle aktionsregler, selvom denne taktik kan synes for enkel eller for usmidig.

Jeg tror, at vor nuværende historiske mission ud fra de givne omstændigheder fører os frem til en ny taktik, nemlig afståelsen fra parlamentdeltagelse, idet en sådan deltagelse ikke længere kan være et middel til at øve indflydelse på begivenhederne i revolutionær retning.

Man siger os at det er nødvendigt at løse det praktiske problem med en kommunistisk parlamentarisk aktion, der er underkastet partidisciplin; thi man må efter revolutionen være i stand til at organisere institutioner af enhver art med mennesker fra borgerlige eller halvborgerlige miljøer; et sådant argument vil ligeså godt kunne anvendes til at retfærdiggøre det formålstjenlige i at have socialistiske ministre i et borgerligt domineret regime.

Men dette er ikke tidspunktet til at komme nærmere ind på dette spørgsmål. Jeg indskrænker mig derfor til at erklære, at jeg fastholder min mening om det emne, der beskæftiger os, og jeg er mere end nogensinde overbevist om, at det ikke vil lykkes den Kommunistiske Internationale at gennemføre en parlamentarisk og samtidig sand revolutionær aktion.

Endelig - eftersom det er anerkendt, at de teser jeg fremfører er baseret på rent marxistiske principper og intet har til fælles med anarkistiske og syndikalistiske argumenter mod parlamentarismen - håber jeg, at de anti-parlamentariske kammerater, som accepterer dem i deres helhed og end vil stemme for dem, da de går ind for de marxistiske doktriner, som disse teser er baseret på.

EFTERSKRIFT.

Som det fremgår af de i dette nr. udgivne tekster, valgte den Kommunistiske Internationale i 1920 at anvende den "revolutionære parlamentarismes" taktik. Det fremgår klart af tesaerne om dette spørgsmål, at denne taktik ikke rummede nogen anerkendelse af demokratiet som et abstrakt princip, men fastslog, at den revolutionære bevægelses hovedopgave var at erstatte det borgerlige diktatur, uanset dets konkrete forfatningsmæssige udformning, med det proletariske diktatur, og at det var kommunisters vigtigste pligt at propagandere for denne parole blandt arbejdermasserne: al magt til sovjetterne - al magt til det proletariske diktatur.

Det er i dag ikke muligt at kritisere denne taktik på baggrund af dens udførelse i praksis - thi, vi kender ikke et eneste eksempel på denne taktiks gennemførelse i overensstemmelse med Moskvatesernes indhold. Årsagerne hertil er meget simple: dels var de bedste elementer i de vesteuropæiske kommunistiske partier abstentionistiske, dvs gik i om delta-gelse i parlamentariske valg, (det er således karakteristisk, at de grupperinger i Vesteuropa og USA, der først sluttede op omkring Oktoberrevolutionen og III Internationale, før presset fra masserne tvang de centristiske ledere til at søge optagelse i Internationalen, alle var abstentionister) - dels var taktiken i praksis uigennemførlig.

Den parlamentariske taktik var blot et af elementerne i Kominterns sø-gen efter en "genvej til masserne". De øvrige elementer var enhedsfronts-taktiken og den politik, som Profintern (den røde faglige internationale) i 1921 fastlagde overfor fagforbundene, hvorefter kommunistpartierne skul-le arbejde indenfor de af socialdemokratiet dominerede fagforbund og skul-le bekæmpe ethvert forsøg på at sprænge disse forbund. Denne klart oppor-tunistiske udvikling i Komintern tvang overalt de kommunistiske venstre-fløje (de oprindelig grundlæggere) ud af partiet eller ud i en magtesløs opposition.

De centristiske elementer, der således efter det revolutionære tilbage-slag overtog partiledelserne, fortsatte i parlamentet den reformistiske tradition fra II Internationale - idet de dog indtil folkefrontsperioden af og til krydrede deres taler med fraser om det proletariske diktatur, revolutionen osv. Under folkefrontens og anti-fascismens periode tog man endnu et skridt - kommunistpartierne gik over til det åbne, direkte for-svar for det borgerlige demokrati, som et påstået mindste onde. Da fas-cismen var besejret satte vesteuropæiske kommunistpartier kronen på vær-ket ved at træde ind i nationale samlingsregeringer for at redde nationen dvs den nationale økonomi. Deres rolle i disse regeringer og senere som loyale oppositioner i parlamentet var naturligvis ved reformismens og den "demokratiske kamps" illusionsnumre at tilbageholde og svinebinde ethvert tilløb til proletariske angreb, der måtte true efter krigens op-hør. - Vort hjemlige DKP har på alle måder fulgt denne udvikling og står nu som den mest trofaste fortaler for det demokratiske folkestyre - ja, i sin tid gik de endog til domstolene for at få disses anerkendelse af deres demokratiske sindelag.

Når opportunismens yderste venstrelementer i dag søger at genoplive den revolutionære parlamentarisme, så er den samfundsmæssige motivering hertil ikke den samme som i 1920, thi der findes i dag ikke, som dengang, store masser i revolutionær bevægelse hen mod kommunismen, endnu under centri-stisk ledelse, som man kan skyde nogen "genvej" til. Den sociale motive-ring for denne venstreopportunistens rolle er en ganske anden, nemlig den-ne, at tilbageholde og afløde de første spontane proletariske angreb, længst muligt at udskyde det øjeblik, da denne proletariske opposition for-lader den demokratiske kamps terræn og begiver sig ind på klassekampens, bevæbnet med det klasseprogram som mere end 100 års klassekampe har ud-formet.

Klarere end nogensinde gælder vor retnings gamle parole:

ENTEN FORBEREDELSE TIL VALG, ELLER FORBEREDELSE TIL REVOLUTION.

STEM FOLKETINGET NED!

STEM MOD DET BORGERLIGE DIKTATUR: STEM BLANKT!

(Løbeseddel uddelt ved folketingsvalget i januar 1968.)

I 1919 da det socialdemokratiske ungdomsforbund, der i en årrække havde stået i opposition til borgfredspolitikken, ophævede overenskomsten med Socialdemokratiet, dannede dets ledende folk Det Venstresocialistiske Parti. Dette parti, som i 1921 tog navnet D.K.P., stillede sig straks på III Internationales grundlag på trods af, at dets program var i strid med kommunismen og udtrykte reformistiske tilbøjeligheder. Programmet blev af Zinoviev selv kritiseret stærkt på II Kongres i 1920, og den tilstedeværende danske delegerede Aage Jørgensen - som hørte til D.K.P.s venstrefløj, lovede, at programmet ville blive ændret. Nogle små ændringer blev vedtaget; men det var åbenbart ikke tilstrækkeligt, idet venstreoppositionen inden for D.K.P. besluttede sig til at overtage ledelsen af partiet og udrense det for de reformistiske elementer. I 1922 skildrede Karl V. Jensen - som støttede det fornyede parti - det gamle program således:

"Var det ikke netop Det Kommunistiske Partis repræsentants opgave over for arbejderne at påvise, at boligspørgsmålet aldrig vil kunne løses tilfredsstillende under det kapitalistiske samfundssystem, at arbejdsløsheden først ville blive endelig afskaffet under socialistiske produktionsforhold og endelig: kampen mod militarismen - havde man virkelig ikke andet at fortælle arbejderne om dette spørgsmål, end hvad der stod på socialdemokratiets gamle grammofoonplade? Vidste man ikke, at den kapitalistiske stat aldrig og under ingen omstændigheder ville give afkald på sin væbnede magt, og at den kun kan besejres og derefter afskaffes, når arbejderne bliver denne væbnede magt overlegne? Trods alt dette gik man ud og sagde til arbejderne: Stem på os! Vi vil på rigsdagen tvinge samfundet til indrømmelser! Vi vil skaffe jer arbejde eller fuld erstatning! Og endelig vil vi afskaffe militarismen, bare I sætter tilstrækkelig mange kryds på Venstresocialisternes liste. Denne forargelige komedie kunne få lovat gå under overskriften: Arbejdere! Op til revolutionært valg!"

Kan man finde bedre kommentar til nutidens "forargelige komedie", som spilles af samtliche danske partier? S - SF - VS - DKP har i væsentlige træk et fælles program, som bygger på samarbejde med kapitalismen, på den evige borgfred. Alle disse partier foreslår, hver på sin måde, en række løsninger for at få det kapitalistiske system til at fungere bedre; de vil have arbejderne til at kontrollere investeringerne og Nationalbanken, dvs. de vil have arbejderne til at kontrollere, om de bliver udnyttet på den rigtige måde. Disse folk vil ikke ændre produktionsforholdene, de ønsker bare at få dem til at fungere på en fornuftig og fredelig måde. Alt dette er utopi og i dyb strid med den kommunistiske opfattelse, som understreger, at den virkelige løsning på samfundets problemer er en fuldstændig ændring af produktionsforholdene, hvilket kun kan lykkes, når arbejderne har overtaget magten og tilintetgjort de gamle klasseforhold ved at anvende det mest jernhårde diktatur, der nogensinde er set. Det er den eneste vej, som den ægte revolutionære kommunisme har anvist lige siden Marx, vejen hvor arbejderklassen ikke kan undlade at anvende de midler, som den historiske udvikling selv

har skabt og gjort nødvendige. Idag mere nødvendige end nogensinde. - Socialdemokratiet, hvis forræderiske virke bedst viste sig under første verdenskrig, har lammet arbejderbevægelsen i godt 50 år; den russiske stats såkaldte kommunistiske partier har dræbt enhver mulighed for udvikling af den internationale klassekamp, som på grundlag af Oktoberrevolutionen og III Internationales indsats var genoptaget. Deres forræderi, som allerede begyndte i 1926, det år hvor Internationales udartning blev fastslået, er grovere end Socialdemokratiets, fordi de ubønhørligt kastede proletariatet ud i den anden imperialistiske verdenskrig. Netop under Stalin, hvis efterfølgere ikke er spor bedre, selvom den økonomiske udvikling tillader dem at anvende mere "humane metoder", blev verdens samtlige kommunistiske partier omdannet til borgfredsorganisationer, som søger at forene arbejdernes interesser med det bestående system. - Alt dette følger slavisk Proudhon, Bernstein, Kautsky og Sorel, der ikke har noget med kommunismen at gøre. Alle partier faldt - ikke mindst det kinesiske, og dermed led revolutionen sit alvorligste nederlag. - Revolutionen, der lyder så fjern for folketingets socialistiske pampere, vil uforsonligt udrydde alle sine fjender, og under det rasende og sunde opgør vil forræderne, der i lang tid har solgt arbejderklassen til fjenden, gå deres værste skæbne imøde.

Med Lenin gentager vi idag: Vil I have fred, forbered jer til klassekrig! thi borgerkrigen er det eneste middel, med hvilket proletariatet kan overtage den politiske og økonomiske magt, således at det under sit efterfølgende diktatur er i stand til at kvæle det borgerlige diktatur i alle dets former. Der eksisterer ikke andre alternativer: borgerligt eller proletarisk diktatur!

LEVE PROLETARIATETS DIKTATUR,

NED MED FOLKETINGET,

DER KUN ER ET REDSKAB FOR KAPITALEN

PROLETARIATET HAR INTET AT TABE

PROLETARIATET HAR INTET DEMOKRATI AT FORSVARE

LEVE REVOLUTIONEN

Det Internationale Kommunistiske Parti.

DET INTERNATIONALE KOMMUNISTISKE PARTIS ORGANER

KOMMUNISTISK PROGRAM

organ i Norden – på dansk og svensk – udkommer hveranden måned

KOMMUNISTISK FAGOPPOSITION

fagligt tillæg – på dansk

KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION

fagligt organ – på svensk

INTERNATIONALE REVOLUTION

tysk organ – udkommer tre gange om året

PROGRAMME COMMUNISTE

internationalt teoretisk tidsskrift – udkommer fire gange om året – på fransk

LE PROLÉTAIRE

fransk organ – udkommer to gange om måneden

SYNDICAT DE CLASSE

fagligt tillæg – udkommer hver måned

IL PROGRAMMA COMUNISTA

italiensk organ – udkommer to gange om måneden

IL SINDACATO ROSSO

fagligt organ – udkommer hver måned

PARTIETS TEKSTSERIER

DEN KOMMUNISTISKA VÄNSTERNS TEXTER / DET KOMMUNISTISKE VENSTRES TEKSTER

TEXTE DER INTERNATIONALEN KOMMUNISTISCHEN PARTEI

LES TEXTES DU PARTI COMMUNISTE INTERNATIONAL

I TESTI DEL PARTITO COMUNISTA INTERNAZIONALE

**Explication des termes utilisés dans le rapport : " La Gauche allemande
et la question syndicale dans l' Internationale Communiste " .**

AAUD	Allgemeine Arbeiter-Union Deutschlands -(Union générale ouvrière d'Allemagne - sympathisant avec le KAPD)
AAUE	Allgemeine Arbeiter-Union Einheitsorganisation (Union Générale Ouvrière - Organisation Unitaire - sympathisant avec l'IAA)
ADGB	Allgemeiner Deutscher Gewerkschafts-Bund - avant 1919 Freien Gewerkschaften (CGT allemande)
AFL	American Federation of Labour (CGT américaine)
Bergarbeiter-Union Bremerlinke	(Union des travailleurs des mines - membre de la FAU (G)) (Gauche de Bremen)
FAU(G)	Freie Arbeiter-Union (Gelsenkirchner Richtung) (Union Ouvrière Libre - tendance de Gelsenkirchen) - section du Profintern)
FAUD (S)	Freie Arbeiter-Union Deutschlands (Syndikalisten) (Union Ouvrière libre d'Allemagne (Syndicaliste)
IAA	Internationale Arbeiter-Assoziation (l'Internationale Syndicaliste)
IKD	Internationale Kommunisten Deutschlands (Communistes Internationaux d'Allemagne - avant nov. 1918 ISD (Socialistes Internationaux d'Allemagne)
IWW	Industrial Workers of the World (Union Révolutionnaire américaine)
KAPD	Kommunistische Arbeiter-Partei Deutschlands (PC Ouvrier d'Allemagne - membre sympathisant de l'IC . nov.1920 à juin 1921)
KAI	Kommunistische Arbeiter-Internationale (Internationale Communiste Ouvrière - fondée par le KAPD - tendance de Essen)
KPD (S)	Kommunistische Partei Deutschlands (Spartakusbund) (P.C d'Allemagne (Ligue Spartakus) - section de l'I.C.)
Lichtstrahlen	Organe Berlinoise pour la gauche Zimmerwaldienne
One Big Union	(Union Révolutionnaire canadienne)
Profintern	Internationale Syndicale Rouge
Shop Stewards	(Comités ouvriers révolutionnaires anglais)
SPD	(Parti S.D. d'Allemagne)
Union der Hand- und Kopfarbeiter Deutschlands	(Räteorganisation) : (Union des travailleurs manuels et intellectuels d'Allemagne (Organisation Conseilliste) section du Profintern . Fondée 8 sept. 1921 par la FAU (G), l'Organisation des Ouvriers agricoles de Braunschweig et l'Organisation des Travailleurs communaux et étatiques de Berlin)
USPD	Unabhängige Sozialdemokratische Partei Deutschlands (Parti S.D. - dépendant d'Allemagne - centriste)
VKPD	Vereinigte Kommunistische Partei Deutschlands (P.C Unifié d'Allemagne - section de l'I.C.)
WIUU	Workers'International Industrial Union (Union américaine trade-unioniste (DeLeon)